

15. Bursa Edebiyat Günleri

GÜMÜŞLÜ SAAT

7-9 Mayıs 2015

Bursa Büyükşehir Belediyesi Kitaplığı / 15. Bursa Edebiyat Günleri “Gümüşlü Saat”

Proje Yürütücüsü / Bursa Araştırmaları Merkezi - www.bursaarastirmalari Merkezi.org

Editör / Mehmet Esen

Görsel Tasarım / Yakup Şahiner

Kapak Fotoğraf/ Hakan Aydın

Tashih / Oğuzhan Sönmez

ISBN / 978-605-9968-40-9

Basım Yılı ve Yeri / 1. Baskı; Mayıs 2015, Star Matbaacılık / Bursa

BURSA
KÜLTÜR A.Ş.

Yapım / © 2015 Bursa Kültür A.Ş. Bu kitabın tüm yayın hakları Bursa Kültür A.Ş.'ye aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen ya da tamamen yeniden basılamaz.

Dağıtım / Bursa Kültür A.Ş. - Merinos Atatürk Kongre Kültür Merkezi B Kapısı Osmangazi-Bursa/Türkiye
Tel: + 90 224 253 26 46 Faks: + 90 224 253 14 85 info@bursakultur.com / www.bursakultur.com

Kütüphane Bilgi Kartı / Catalog-in-Publication Data (CIP)

Esen, Mehmet / Gümüşlü Saat

1. Edebiyat 2. Şiir 3. Bursa

İÇİNDEKİLER

SUNUM.....	5	Emre Öztürk.....	45
GÜMÜŞLÜ SAAT	7	– Şuuru Teklif, Farzı Mahal Yeni Bir Lethe	
Ahmet Edip Başaran.....	10	– Meseleyi Basite İndirgemek	
– DENİZ SEVİYESİ		– Ben rica ve gereğini arz ederken	
– MUHTEMEL SONUÇLAR		Ercan Yılmaz Özgeçmiş.....	50
– SEBEBİ TELEF		– Hâmûş	
Ali Emre.....	14	– Mişkâtü'lenvâr	
– KAZADAN BELADAN SAKINIR GİBİ		– Münteahir	
Ali Günvar	16	HİLMİ HAŞAL	55
– TÜRKİYE AYDININA SİYASAL RAPSODİ		– EZGİ	
Barış Ağır	26	– GELEN GÜNE MAYA	
– Akşama doğru		– BABALAR VE KIZLARI	
– Uykusuzluğun gözleri		İbrahim Eryiğit	60
– sana koşarken gölgelere çarpmak		– GAZZE GAMZESİDİR ORTADOĞUNUN	
Celâl Fedai.....	30	– MISIR DEYİNCE...	
– Bitimsiz saatler yılına üç soru		– SURİYE BAHARI	
– İKİ KERE GELMİŞ GEÇMİŞ OLA		İhsan Deniz.....	66
– BU İŞ BÜTÜN VAKTİMİ ALIYOR		– DERİN SAAT	
Cem Yavuz.....	35	– KIZIM MİMAR OLACAK	
– Hayy		– ÇOK	
– idiokrasi anıtı için 100 kelime		Kenan Çağan.....	72
– M e d á r		– Kangiran	
Cevdet Karal	39	– Uğurlama	
– BENİ BİRİYLE TANIŞTIRIRKEN		– Melez	
– SENİN İÇİN YENİ BAŞLANMIŞ ŞİİR		Mehmet Aycı	78
– İLK KONUŞMA		– “ENTARİSİ MOR İMİŞ”	
		– ISSIZ DURAK GAZELİ	
		– MENDİLCİ ÇOCUKLAR GAZELİ	
		Metin Önal Mengüşoğlu.....	83
		– YARALI ALBATROS SAKSIDA EHLİ ÇİÇEKLER	

Mevlâna İdris.....	88	Suavi Kemal Yazgıç.....	126
– ÇOCUKLAR VE TRAFİK LAMBALARI		– HÜSEYİN’İN DOĞUMUNU BEYAN EDER	
– Tarih Bitti		– YERYÜZÜ NOTLARI	
– Canhû		– ZUR JUDENFRAGE	
Murat Soyak.....	94	Şakir Kurtulmuş.....	132
– RAHŞ		– YETİM AY	
– SONRA ISSIZ		– ÖFKE	
– KÖKLER		– AKDENİZE DÜŞEN ÇOCUKLARIN İLK SÖZLERİ GİBİ	
Mustafa Aydoğan.....	99	Vural Kaya.....	137
– İYİ DEĞİLİM		– TÜRKÇE ŞİİR HİÇ DOĞMAMIŞ GİBİ TÜRKÇE’DEN	
– MAVİ MARMARA GEMİSİ		– ÇAĞRILACAKLAR İÇİN AKŞAM GAZELİ	
– AZ ÖNCE		– MÜKEMMEL MUTSUZ	
Mustafa Baki Efe.....	103	Yahya Kurtkaya.....	145
– MÜNZEVİ		– Barınma felsefesi	
– DİLDEŞSİZLİKLER-1		Yavuz Altınışik.....	150
– DİLDEŞSİZLİKLER-2		– HATIRLAT KİMLİKLERDEN ÖNCEYDİ MEZAR TAŞLARI	
Mustafa Muharrem.....	108	– ÖPÜYORUM GÖZLERİNDEN	
– BÜYÜK MAVİ		– ŞANTİYE MODERN	
– HENGÂME			
– SAKLAMBAÇSIZ OĞLAN			
Mustafa Özçelik.....	114		
– BIÇAK YARASI			
– SÖYLENMEYEN			
– SEVDA MESELİ			
Osman Özbahçe.....	119		
– DÜŞMANLIK			
– TRAMPETLER			
– VİDA			

SUNUM

Hepimiz tahsil hayatımız boyunca “Şiir nedir?” , “Şair kimdir?” sorularıyla karşı karşıya gelmişizdir. Bu soruların cevabı, yöneltildiği muhataplarının sayısı kadar zengin ve çeşitlidir. Şiir, insanı mutlak olana, hakikate götüren eylemler bileşeni olabileceği gibi bireyin cevabını hissedebileceği fakat kelimelere bir türlü dökemeyeceği iç hesaplaşmalarının zihin kundaklamalarından arda kalan külleridir. Şairler zamanın ötesinden hakikatleri kulaklarımıza fısıldayan, yeri geldiğinde haykırmaktan geri durmayan eylem adamlarıdır.

Şiiri okumak, şairi dinlemek bizleri bazen bir kapının eşiğinde bırakabilir. Kapıyı açıp içeri girmek ise tamamen irademize edebiyat tarafından bırakılan yüklü bir mirastır. Bu mirası müsrifçe kullanabilir, ânı bile düşünmeden son değerine kadar harcayabiliriz veyahut son derece tutumlu davranarak nefesimizin yetmediği, yürüyemeyecek kadar takatsiz olduğumuzu düşündüğümüz anlarda yolumuzu ışıklar içinde ve karanlıklardan azade tutabiliriz.

Sadece ülkemizin değil, değerlerimizin eriştiği daha büyük bir coğrafyanın da en güzide şehirlerinden biri olan Bursa, adeta bir mana başkentidir. Yetiştirdiği ve bağrından çıkardığı edip ve şairleri ile geçmişle gelecek arasındaki mana köprüsünün temellerini her dem sağlam tutan bir şehirdir Bursa.

Bu sene, 15’sini gerçekleştirdiğimiz Bursa Edebiyat Günleri’nin ünü yurdumuzun sınırlarını çoktan aşmıştır. “Ortadoğu’yu Yazmak” başlığı ile hafızasını diri tutmaya çalıştığımız iklimi de konu edinmesiyle meraklılarını kendine çekmektedir. 7-10 Mayıs 2015 tarihleri arasında yurdumuzun çeşitli bölgelerinden gelen şair ve akademisyenlerin katılımıyla gerçekleşen 15. Bursa Edebiyat Günleri, bizleri nesnelerin egemenliğinden uzaklaştırıp özne olmanın ve olabilmenin büyümlü bahçesinde gezintiye çıkartan bir etkinliktir.

Sunulan tebliğlerin yanında, Bursa’nın seçkin okullarında şair ve okur buluşmaları da etkinliği salonların dışına çıkartarak şiirin eylemsi dokunuşlarını hemşehrilerimizle ve öğrencilerimizle paylaştı. Tophane’de gerçekleşen

“Şiir Akşamları” ise bizlere Gümüşlü’de saatlerimizi yeniden ayarlama hakkı vermektedir.

15. Bursa Edebiyat Günleri için Bursa’ya çeşitli şehirlerden gelen bütün katılımcılara şükran borçlu olduğumuzu söylemek istiyorum. Aynı şekilde 15. Bursa Edebiyat Günleri Etkinlikleri’nin düzenlenmesinde büyük pay sahibi olan Bursa Büyükşehir Belediyesi Kültür ve Turizm Daire Başkanlığı, Bursa Araştırmaları Merkezi ve Bursa Kültür A.Ş. ile çalışanlarına teşekkür ediyorum.

Bizlere şiir gibi bir akşam yaşatan şairlere ve 15. Bursa Edebiyat Günleri düzenleme kurulunda yer alan, Metin Ünal Mengüşoğlu, Mustafa Baki Efe ve İhsan Deniz’e de teşekkür ediyorum.

Bir sonraki Bursa Edebiyat Günleri Etkinlikleri’nde buluşmak üzere saatimi yeniden ayarlıyorum.

Recep ALTEPE

Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı

GÜMÜŞLÜ SAAT

Bursa Büyükşehir Belediyesi tarafından bu yıl 15.si düzenlenen Edebiyat Günleri'nin konu başlığı "Ortadoğu'yu Yazmak" şeklinde belirlendi. Bizim de dahil olduğumuz söz konusu coğrafyada olan-bitene bir kez de şairler, yazarlar ve akademisyenler gözüyle bakmayı seçmek, hiç kuşkusuz bir hassasiyet ürünü olacaktı. Bunu realize etmek ve kayıt altına almak önemliydi.

Programın ağırlığını oluşturan çeşitli oturumların yanı sıra, Edebiyat Günleri'ne zenginlik katacak bir diğer etkinlik de "Gümüşlü Saat" başlığı altında Tophane'de düzenlenen toplu şiir okuma akşamıdır. Burada Türkiye'nin çeşitli yerlerinden davet edilmiş otuza yakın şair, şiirlerini okuyacak ve bir beğeni paylaşımına kapı aralayacaktır.

Söylemek bile fazla: Türkiye'de şiir hâlâ önemli, etkili ve kalıcıdır. Zira Türkçenin en zarif, incelikli ve estetize edilmiş biçimleri şiir olarak karşımıza çıkmıştır ve çıkmaktadır. Çıkacaktır da.. Buna kuşku yok. Dolayısıyla dün olduğu gibi bugün ve yarın da, şiir, kendi dil verimleriyle sahih kulvarlarda yeni ve yenilikçi yön arayışlarına sahip olacaktır. Şairin çabası bunun içindir. Şiirin ancak ve ancak estetize edilmiş, rafine kılınmış bir dile ihtiyacı vardır. Bu bağlamda, Türkiye'de, şiire stadyumların dilini boca etmek, dahası bir pazarlamacı edâsıyla şiire müşteri aramak nafile yaklaşımlardır. Şiir şiir ile tartılır ve şiirin kazancı şiir ile olur.

Elinizdeki bu kitap, her şairin kendi seçtiği çalışmalardan oluştu. Yaş, dönem, kuşak, anlayış ve yaklaşım farklılıklarıyla yan yana gelen şiirlere küçük çaplı bir antoloji olarak da bakılabilir. Umarız ve dileriz, kitap içinde yer alan şiirler, bir işaret fişeği işlevi taşır ve dolayısıyla daha çaplı hamlelere, örneğin şiir kitaplarının daha çok satın alınmasına ve okunmasına vesile olur. Şu cümle hiç tuhaf gelmesin ve yabana atılmasın: Türkiye'nin temel sorunlarına çare arayışında 'şiir okumak' en belirgin eşiklerin başında geliyor.

Bu vesileyle "Bursa Edebiyat Günleri" geleneğine yeni bir halka ekleyerek

söz konusu etkinliğin kalıcılığına katkı sağlayan Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Altepe ve belediye yetkililerine, özverili belediye çalışanlarına, çalışma arkadaşlarım şair Metin Önal Mengüşoğlu ve şair Mustafa Bâki Efe'ye teşekkürlerimi arz ediyorum.

Yeni etkinliklerde buluşmak dileğiyle iyi okumalar.

Selâm ve saygılarımla...

Düzenleme Kurulu Adına

İhsan Deniz

GÜMÜŞLÜ SAAT

Ahmet Edip Başaran

1978 Tavşanlı (Kütahya) doğumlu. Marmara Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Şiir ve yazıları İtibar dergisinde yayınlanıyor. İlk kitabı Oyunbozan, Mayıs 2010 tarihinde Profil yayınlarından çıktı. Hâlen İnegöl'de Turgut Alp Anadolu Lisesinde edebiyat öğretmenliği yapıyor.

DENİZ SEVİYESİ

Sahile inince denizi göremeyen şaşkınlık
Dağlar göz seviyemize taşınırken ne yapar
Yükseğe çıkınca toprağı asimetrik bulur bazımız
Bazımız ölüme burun kıvrır, bazımız unuttur
Unutunca herkes bir nebze rahatlar.

Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşa diyenler yaşıyor mu
Müşteri kılığında içimize sokulurken hayat
Ne veriyorduk, kendimize olan uzaklık kaç mil
Kumaş teknolojisinde müthiş bir ilerleme
Deriyi gösteren ama yüzü göstermeyen özgürlük
Ya da geçelim bunları, yazlar bir teselli ikramiyesi
Cezayir gol atar, belçika üzülür, biz seviniriz.

Bir tezgâhtan artmış kemik taraklarla
Haritada taranırken sevdiğimiz bütün saçlar
Bir cep aynasında bıraktığımız çocukluk
Uykular hep birbirine benzerken nedensiz
Ah herkesin kaybettiğı o hatırlama hissi.

Oyuncak tabancaların olmayan mermileri
İpe dizili alıçlar, sol kaşın üstünde yedi yaş izi
Bütün bunlar bir nostalji ama ne zararı var
Kimsenin masum kalamadığı bir albümde
Yaşam guruları, diyetisyenler, adrenalin hapları
Ve yaşlanmak yasak! ve yaşlanmak yasak!

Kâğıt üstünde dünya hep favori
Ama ölüm henüz son sözünü söylemedi.

MUHTEMEL SONUÇLAR

Coğrafya bilmem, sesinden tanırım bütün ırmakları
Suyun ezberi beni tanır çünkü kaderden yapıldım
Kederden, köhne dünyanın köhne harflerinden
Hızla dönen şu ıstırap sarmalında bir saniye mola;
En büyük ırmak deyince aklıma
Oğlunu özleyen bir annenin gözyaşları...
Bunu nereden biliyorum?
Çünkü bir türkü bitince herkes evine döner.

Çünkü ev annemizdir, iç odalarda
Dudaklarını özleyen iç seslerdir
Saksıda sarı sardunyadır – mustafa bilir
Cümlede bekleyen namludur türkiye kadar gerçek
Nabızda tekleyen kelimedir kıyamet kadar bir.

Coğrafya bilmem, haritada insan ne kadar uzak;
Öyledir, olamadığı yerlerden yapılır insan
Gamzelerini bile öpemezken bir aynada
Melekler şaşırmaz ama insan şaşırabılır,
Bu da muhtemel sonuçlardan biridir.

Rüzgâr ekdim fırtına bekliyorum uzak bir ihtimal gibi
Kurşun gibi üç zamir büyüttüm alnımın yazısında
İnsan hani unuttur ya bazen kendini bir aynada
Ben adımlı seni ararken unuttum ey o meçhul
Kelimeler yeniydi aldım onları eskittim
Seni ararken kendimi kaybettim yaşamak kıyısında
Çünkü aşk dâhil bütün muhtemel sonuçlar
İnsanı yaralar...

Yaşamak dedim, döşümde kaderin saç kökleri
İnsan topraksa alnında rengârenk çiçekler
Her an açabilir, öyle değil mi Allah'ım?

SEBEBİ TELEF

Bir ev resmi çizerken herkes masumdur
Bunu yaşamak öğretir
Kalemin kurşunu, silginin silmeyeni
Bir imlâ hatası gibi durur kâğıtta kuşlar
Niçin bütün iyi ressamlar biraz kör
Niçin çağıldayan bir kalpte iner bütün duraklar?

Bir ağaç düşün, köklerini meyvesine bağışlamış
Sayısız kapısı varmış insanın demek ki duvar çok
Demek ki resim bitince yaralarını sayacaksın
Bir parazit gibi aramıza girecek dünya
Yaşamak bazen, filmin yarısında
Sebepleri kaybedip çıkıp gitmek gibi...

Bir aynada azarlarken bir benzerimi
Kaç kapısı varsa insanın hepsine sarılıp geçtim
Ne zaman eğilip bakarken dağılabildim içime
Eğilemediysem dik durmayı ben nasıl?
Bana yaşamaktan soruyorlar ya
Elbette sebebi telef elbette şiir.

Bir ev resmi çizerken herkes masumdur
Resim bitince tutup yaralarını sayar herkes
Sarmaya gelirsek o biraz içli bir mesele
Kendime doğru dağıılırken hep o aynı keder;
Omzunu bir dostunda unutan adam
Der ki: hatırlamak ne acı!

Şimdi
Bana adını bağışlar mısın yaşamak?

Ali Emre

1968'de Kastamonu'da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. İstanbul'daki üniversite öğrenciliği sırasında, çeşitli gazete ve dergilerde yazmaya başladı. Edebi inceleme ve denemelerin yanı sıra tarih, siyaset ve biyografi gibi çeşitli alanlarda da çalışmalar yaptı. Şiirleri ve yazıları Hece, Dergâh, Kayıtlar, Kırklar, Merdiven, Edebi Pankart, Yolcu, Karagöz, Edebiyat Ortamı, Yedi İklim ve İtibar gibi dergilerde yayımlandı. Öğretmenlik yapıyor. Evli ve iki çocuk babası.

Yayımlanmış şiir kitapları: *Kıyamet Mevsimleri* (Şule Yayınları, 1998; 3. Baskı Okur Kitaplığı, 2013), *Milyon Sesli Mızıka* (Birey Yayınları, 2001), *Onarılmış Yas Bitiği* (Hece Yayınları, 2008), *Yeryüzüne Dağılan* (Okur Kitaplığı, 2012). Poetik ve eleştirel yazılarını, 2014 yılında Şiirin Saçağı Altında adıyla bir araya getirdi. Kitap İz Yayınlarından çıktı.

KAZADAN BELADAN SAKINIR GİBİ

Aşk ile sarıl güneş görmemiş koyaklar gibi sarıl dille yıkanır gibi sarıl
Babam öldüğünde el kadardım ben, beni herkesten kıskanır gibi sarıl

Serazat değilim omzumdan aşağı bastırıyor dünya didişecek gücüm yok
Kendini keman sanan odunların çıkardığı bu yangından tıkanır gibi sarıl

Teslim olma ne bana ne öykünün sonuna yitiği bulduğundan çok biriyim
Öncekilere de bunu söyledim payına düşenin azlığından yakınır gibi sarıl

Kirli bir burjuva büyüttü beni söverek, suratsız haşın bir devlet okuttu
Bu kör müfredatı kov esas duruşu boz kazadan beladan sakınır gibi sarıl

Çekiştirerek tut kakışlayarak öp dağdan iner gibi yahut düşer gibi damdan
Duyunca salâyı dur, ölümler içinde annesinin bir tanesine bakınır gibi sarıl

Ali Günvar

1953 yılında İzmir’de doğdu. İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesinden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Siyaset Tarihi ve Uluslar arası İlişkiler Bölümün de doktora çalışması devam etmektedir.

Şiir Kitapları: Çarpık Hüzünler Kantatı (1983),Anthropomorphus (1992), Eyzan (1997),Nisyan / Rapsodi (2002)

Düzyazı Kitapları:Doğru Yazılar (1999)

TÜRKİYE AYDININA SİYASAL RAPSODİ

respublicaimperatrixmundi

Nore'enthyvirtuestyrantshallavail

Tosavethysecretssoulfromnightlyfears

FromCambria'scurse, fromCambria'stears.

1. darbenin ayak sesleri

allegro moderato

"I am not yourfader but yourmoder," quod he,

"Yourfaderwasarichmerchant in Stambouli."

Puslu güz sabahı,

incelmiş halatlarla
çektim günahlı kıylara
artakalmış gemilerimi.
ve kıtlık ve darlık
ve yoksulluklarla
ulaştım açmazlarına
tükenen ocak günlerinin...

ve soğuk bulantılarla,
kusup yüreğimi sararmış çimenlere,
metruk avlularda haykırdım
acılarımı duyarsız duvarlarına

karanlıktümölüslerin...
bir andı çaresiz egemenliğim.
aynı öncesizlikte yaşadım ölümü ve dirimi.
ve çözülüp, uçsuz ovalarına ülkemin,
(yırtık salvolarla selamlarken
çağlar sürecektutsaklığımı
fırtına kalıntısı firkateynler)
bucaksız dizginleri ateş soluklu işgal atlarının,
ve ağır kadırgalarla dökülüp yalan kent rıhtımlarına
bitkin subaylarım,
lâl kadehlerini kavradım
beynimden akan cehennem ırmaklarının.

ve yalın aydınlığımın ardı sıra, nemlenirken toprak
kin şimşekleriyle sarsılan öfkem belirledi
sağır yazgımı,
büyük meydanın aşınmış travertenlerinde.

ve yorgun akşamında
uzun sürmüş bir yaprak dökümü gününün,
zihnimden sildiğimde
küllenen ekmeğini eksik kadınların,
unuttum gümüş yelkenli armadayla açtığım seferler,
kazandığım zaferler ve zenginliklerini
loşçatkılı belâ topraklarının.

veterkedipzürriyetimin yanan gözlerini
çözünen ihtirasına ilenç lâlelerinin,
kuytukybele bataklıklarında
tüketirken azalan ömrümün
son çağlarını,
haykırdım acılarımı
duyarsız duvarlarına karanlık tümölüslerin:

soylu zayıflığım,
soylu zayıflığım ey!

birtaundu yağmur
yılğın martıların saydam kanatlarında.
kesik tepkimelerle sürüklendim rölyeferine
varoşlardaki eski arkadın.
ve köhne bahar aylarının su kesiminde
çöktü yanılığım soğuk terine avuçlarımın.

ve zehir sürâhîlerinde sunup krallığı
gençliğine muhteris şehzadelerimin,
bıraktım elmas kakmalı tacımı
kuşatma yıllarının salgınlarına.
ve yürüdüm lâin adımlarımın
“kün” derelerinde akan sessizliğine.

puslu güz sabahı

yitik ikizim sundu altın tepside
kirkhe'ye düşürülmüş başımı.
ve ufuklarında batılın, yıllar sonra,
doğmadayken kıyametin güneşi,
kızıl sakalımla, imler panayırında,
yaşadım kuduran sarsıntısını
sönensirius kümelerinin.
lâkin yenilgi /
korkulu ürperişi yoksul sofralarımın,
ve yenilgi /
henüzdoğmamışkızımın
kızgın kumlara gömülüşü,
ve yenilgi sarstı uyluk kemiklerimi
cüz zamalı hüznüyle kanıksanmış istilâların.

ve dolaştım (uzanırken sınırsızlığa
lânetli dudaklarım) lâcivert iftiralarını
çürüyen kış gecelerinin.
ve hızlanıp zaman, ardarda ağdığında
salkım söğütlerde felâket mevsimleri,
duydum, kısık seslerle siyanür iklimlerinde,

şarkındıklarınışimâl fahişelerinin.

ve soğuk bulantılarla,
kusup yüreğimi sararmış çimenlere,
metruk avlularda haykırdım
acılarımı duyarsız duvarlarına karanlık tümölüslerin:

soylu zayıflığım,
soylu zayıflığım ey!

kanayan yüreğinde şimdi cehlin,
umarsız çocukluğumdur,spastik elleriyle,
savurur titreşimli sokaklarını
şehlâ tecellilerinin.

3. eğilimlerin dansı

scherzo

Feed on myflockssecurely

Yourshepherdwatchethsurely

ben
asaf

bir göz açımında
getirdim tahtı efendime.
ve hükmettim berzahında
yoklukla varlığın.
ve ağır bıçaklar çalıştı
liflerinde anılarımın. ve durdu.
ve gördüm
kimümkinülvücudun rotatiflerinde çağlar
birbiri ardınca devriliyordu

ben
asaf

bir hikmettim / çırılçıplak
kollarında adem-i mahzın.
ancak yenildim
nörotik akışlarına bezgin asumanın
ve bırakılmıştım ki yıldı
yıldırımlarına zamanın,

hiç
bilmedibelkis yokluğumu...

ben
asaf

kisrâydım sarayımda.
mermer ısıltılarıyla inmiştim yeryüzüne
kâfur gök konağımdan.

sönen bir yapraktım belki / imsiz
sularında yanan gönlümün;
akar giderdim
belirsizlik derelerinin girdaplarına.

lâkin bir firavun imanıyla,
dönüşerek karanlığıma,
kestim çağiltılı yollarını
peygamberliğimin.

ve ürpertili bir tınının kanayan akşamında,
tedirgin çağlayanlarımla dölleyip kadınımlı,
uyandım sessizliğine çorak ay ışığında
bıldır yağın karın.

kıştı.
evrene karışmıştı soluğum.
ve kutsal hücrede
çıldıran yalazlarla yakmıştı rahip
bunaltan ateşini ebedî tutsaklığımın.

ben
asaf

kırıldım / dönerken çevremde
yakalamak arzusuyla kendimi.
ve bir gömüt duyarsızlığıyla,
kûze eyleyip toprağımlı,
söktüm asırlık taşlarını
susuzçevgânımın.

ve tükürüp deli göz bebeklerimi
ışılıklı tenlerine
nazeninlikya kızlarının,
çağ'ıldım, incelen şarkılarla,
sirenmağ'ralarının ölümcül kadehlerine.

ben
asaf

ankâ misali, dirildim
sisli sabahlarına küf kokan serencâmımın.
vegülgûnpiyâlelerin ayaklarına
serdim umarsız kulluğumu.

ve başkalaştım
ayak izlerinde uzaklaşan sonbahar günlerinin.
ki hiç
bilmedibelkıs yokluğumu...

hiç bilmedi belkıs yokluğumu...

4. insana övgü

vivace

levlâkelevlâkelemmahalaktül eflake

gün

sonsuzluk ordularıyla yükseldi
ardısıra belgin kumulların.

tanyerinin keskin ıslığı
işliyorken çatlayan tenime
soğuk inşirah kırbaçları parlıyordu
şehrâyin karnavallarında yalan kentlerin.

uyandım donmuş eklemlerimin
sızısıyla, yorgun uykularımdan.
ve ölümsüz sevi, bir kuğu
kanadınca, sardığında erlik suyumu,
yürüdüm saydam maviliklere.
ve akış durdu.

bir su müziğiydi yüreğimde tanrısal tını.
şarkındım çürüyen kulaklarına çöl cinlerinin:

senin için yarattım, senin'çin
boşluğunu evrenin...

ve uzun süre titredim
bulanık görüntülerinde hazin geleceğimin.

acınası ümmetimin çaresizliğiydi
-çığlık çığlığa-
kanlı haykırışlarında avuçlarımın.

ve rahmetim
ulandı kullarıma.
ve söküp gençliğimi, akkor misali,
kuduran cehennem alevlerinden,
sarstımlâyezâl himmetimin,
bir nefes darbesiyle, temellerini.

ve çileli yıllarımın sonunda, gördüm
ki bir hışım bırakmışım yalnızca,
benden önce doğmuş oğullarıma...

bir su müziğiymiş yüreğimde tanrısal tını.
şarkındım çürüyen kulaklarına çöl cinlerinin:

soylu zayıflığım,
soylu zayıflığım, ey!

kanayan yüreğinde şimdi cehlin,
umarsız çocukluğumdur,
spastik elleriyle,
savurur titreşimli sokaklarını

şehlâ tecellîlerinin

şehlâ tecellîlerinin
şehlâ tecellîlerinin...

Barış Ağır

1984 yılında Adıyaman'da doğdu. Dumlupınar Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Kırklareli Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesinde öğretim görevlisidir. 2009 yılında Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü ve Edebiyat Ortamı Dergisi Şiir Ödülü'ne layık görüldü. Kitapları: Dünyadan Anımsadığım 2012, Herkesin Alıp Gittiği 2009, Gemilerin Uykusu 2007.

Akşama doğru

sonunda gürültüyle açacak bu çiçek
ateş suyunda dönen kızıl eller akşama doğru

bu kara kapıların türküsüne sığındım
ılgar'dan geçen su
bursa'da ellerime dökülürken
fabrikalar, kamyonlar,
yel değirmenleri akşama doğru

sonunda gürültüyle açacak bu çiçek
gün dar, hesap dar
bir kuyuya yürüyen mektuplar
yusuflar, leylalar akşama doğru

bildim ki sözcükler durmaz içimizde
taş olup dağlara düşmüş
benim bu annesiz kâğıdım
ağaç olarak girdiğim sudan
yepyeni bir insan suretiyle çıktım

bu yoldan nice yürüdüm sılaya varamadım
mektubunda har taşıyan kuş akşama doğru

Uykusuzluğun gözleri

dar sudan ince telaştan çıkıp geldim
işte uykusuzluğun gözleri
kaleköy'de ıslak bir masada
düşündüm hayatı
düşündüm bize oğul olmayan suları
ellerimin içindeki seslerden
yeni bir rüyanın perdesine sarıldım

kara geceden
kurşunlar eşkiyalar içinden çıkıp geldim
işte uykusuzluğun gözleri
geçtik sisler içinde posof'un yeşilini
yalnızcam'da büyük dağlara doğru
karlar arasında bir çiçeğe bastım

yörük deresinden gece
siyahlı bir kadın ile geçtim uzun
beni bir sese koydular taş içinde
işte uykusuzluğun gözleri
hangi köyün hangi ıssız yerinde
şu evin kara odasında
yassız yüzüksüz bir kadın ağlamakta

köylerden kasabalardan
kar içinden çıkıp geldim
bu dumanlı
bu bir gölün durgunuymuş gibi
işte uykusuzluğun gözleri
izmir'de bir gölge odada
senin kara saçlarına nice perdeden
nice güneşsiz ağacın gecesinden çıkıp geldim

sana koşarken gölgelere çarpmak

doğrudan seçilmemiş kelimelerle hazırlanıyorum
bir daha ve bir daha
unutmuş olduğumu anımsadığım

sana koşmak silahların ucundaki
sana koşarken gölgelere çarpmak
burada neden bulunduğumu
anlatmak için gizli sulara

aklının kitaplarla bir gövdeye uzandığı doğuda
nicedir seni düşündüm
senin bir gün karlar arasından
askerlerin geçtiği köprüye yaslanarak
çıkacağın kara ırmağı düşündüm

doğrudan seçilmemiş kelimelerle hazırlanıyorum
zaman bizi kağıtlar bahçesinden
aklınızın dilinden
on iki kışında bir kar gecesi
ateşi sönmüş evlerden

suların ışığı bölerek aktığı doğuda
bir yaşlı kadın konuştu uzun uzun
ben şiir yazdım ve girdim onun kuyusuna

Celâl Fedai

1972’de Kayseri’de doğdu. Dokuz Eylül Üniversitesi’nde Türk Dili ve Edebiyatı eğitimi aldı. Aynı bölümde master yaptı. İlk şiir kitabı Şeytanın Günlüksüz Irgadı 2001 yılında yayınlandı. Bunu 2002’de çıkan İmtiyaz Sahibi izledi. Türkiye Yazarlar Birliği, 2005 yılında Fedai’yi, **Parmak ile Boyanmış** (2004) adını taşıyan üçüncü şiir kitabından ötürü yılın şairi ödülüne layık gördü. İç, Olağanüstü Şiirler ve **Prencesleri Geri Çağırın** şairin öteki şiir kitaplarıdır.

Fedai’nin şiire dair hassasiyetleri onu şiire, düşünceye ve dünya hayatına dair denemeler yazmaya da yöneltti. **Suyu Seveni Derin Batırın Irmağa, Spekülatörlere Karşı Şiiri Savunmak, Sözcükler İçin Savaş, Şiiri Konuşular, Hakikatin Hatırı** bu hassasiyetlerinin ürünüdür. Halen **Melâmet** dergisinin genel yayın yönetmenliğini yürüten Fedai evli ve bir çocuk babası olan şair, İzmir’de yaşamaktadır.

Bitimsiz saatler yılına üç soru

Kenarında burnumun bir köpek gerinir daim
Hiç bir suretimde göremem de onu,
nasıldır büründüğüm don kaygılanırım

Çatlarsa yüzüm çıkarsa açığa kuşkulanırım
Fotoğraflarım arasına girmeyen
bir mahmurluk düşüncesi midir
bademlere çaputlara alışmak?

Ölüm kokmuş cesed halinde burunlarda,
sokakta çocuklar taşlarla düşüp kalkmakta

Haşlama yemeklerde eşleşme
Emdiğin kendi tenindir. Tükür at acını!

Benimle yürüyüşe çıkan ve seslenen de kimdir?
Okuduğum gibi bıraktım derdim oysa
gebe kaldığım gibi doğurmaya.
Etrafta çalılar merkep karnında bile
büyüyen ayırık otları.
Bu bahçede halayık ne gezer;

ve bir baston bir acıya nasıl refakat eder?

İKİ KERE GELMİŞ GEÇMİŞ OLA

I.

Taşları eriterek önümüze döküyor, yürüyüp gidiyoruz
“_ Son oyalanmasını göstermeyi kim keşfetmiş ilkin?
_ Çok köke inen bir soru bu, binayı çökertir, kovun bunu...”
Demek ki ben, sesimi asıp can çekiştirmeye yazgılıyım.

Çünkü başıyla oynanmış bazımızın, eti yavaş yavaş kelle olmuş
Büyüdüğü doğru ağaçların ama doğru değil çocukların
Büyümek istedikleri...

Susacak ne çok şey var...

II.

Kendime taziyem odur ki görüşeceğiz sanırım
Kendime vasiyetim o ki gelme benimle
Kendime salık veririm uzak durma benden
Kendime daha ne deyim ne gelir elden
Kendime aldım bunu kalacak sana
Kendime ayırdım desem de artmadı bana
Kendime geldim diyemem misafirinim ey dizlerim
Kendime konuşasım var sana ne diyeyim

Kendime baktım da şöyle bir babamım
Kendime baktım da şöyle bir babayım.

Susacak ne çok şey var
Gemiler ayrılacaklarını bilmiyor kıyidan
Susacak ne çok şey var
Kıyı duruyor hep ayrılıyor gemiler:

Gemiler denizin üstünde
Etin üstünde jilet gibi.

BU İŞ BÜTÜN VAKTİMİ ALIYOR

Anlıyorum bu iş onların da bütün vaktini almış
Biz tatildeyken yenilenmiş bu dünya
Dönünce ne çok sevinmiştik oysa
Home sweethome
Boş evler gibi yaşamışız aldanmışız
Bu iş bütün vaktimi alıyor nasıl anlatsam
Aldanıyorum aldanıyorsun aldanıyorlar
Dünya hiç değişmedi döndüğü de yalan
Bağırıp kaçarak ulaşılmayacak bir kurtuluş bu
Başka her şeyin ardında bir gizin hazırlığı
Bu iş bütün vaktimi alıyor.

Çalı süpürgesinin sesini toprakta dinle bir
İnce çizgiler açar ıslatılmış zeminde
Otun, toprağın ve suyun kokusu
Serin gölgeyi tarif için bunlar
Serin gölge ölmeden az önce gerek bize
Vaktim yok ama benim neden vaktim yok
Hikâye anlatmadan sevdiremez ki âşıklar kendini
Aldanmışız bu iş onların da bütün vaktini almış
Benim vaktim kalmamış hikâyeler anlatmaya
Anlatılacak bir hikâye olmayı düşlemekten başka
Bu iş bütün vaktimi alıyor.

Dedim ne kızarsın bütün vaktimi alan bu iştir
Dedi kemendin ha çözükle ha bağlanmış hepsi birdir
Dedim çözülsün istemem
Dedi bir kere bağlanmış zaten
Dedim şu soru sormayı bıraksak bir
Dedi vaktini alan şey tektir sanırdım
Dedim soru biter diye korkarım
Dedi seherde bitecek olana bağlanmakmış yazgın
Dedim seherde görmedim mi ben seni
Dedi bir alanın olsaydı satardım seni
Dedim vaktim uzar mı bağırısam
Dedi Ayhan'a doğru ulu

Dedim çobanların işleri gibi mi
Dedi soru soran sensin sevemezsin.

Desem ‘Celâl kimdir?’ dese ki “Kulumdur”
Sanırdım dünya döner şöylece ben dönerdim
Bu iş bütün vaktimi alıyor istemek gibi
Tarih bilmek gibi olacakları sezmek gibi
Upuzun serviliklerin altında mezarlar gibi
Dudakları azıcık kımıldayan adamlardaki ses
Saklanmayı seçebilmiş güzellik gibi
Suya dalıp çıkan kunduzun gözleri gibi.

Ben bir şairim ve bu iş bütün vaktimi alıyor
Adle boyun eğen başkasına kayıtsızdır
Kıyas isterim adalet için
Kelimeler zulüm tanımaz
Görüyor ve gösteriyorum çürüyoruz
Çürüyen otun çekiciliğinde varsa bir albenimiz
Yetişemediklerime üzüldüklerim boyuna artıyor
Yetiştiklerimin arasında cebimdeki kavla geziniyorum
Gündüz geçiyor gece uyunuyor
Bunu herkes de biliyor
Bu iş bütün vaktimi alıyor.

Cem Yavuz

İstanbul'da doğdu (1966). Gemi inşaat mühendisliği, iletişim bilimleri, yayıncılık ve sinema eğitimi aldı. Muhtelif gazete ve dergilerde redaktörlük, art direktörlük ve editörlük yaptı. **Est&Non** yayınlara nivedergisi ni kurdu (1999); görsel iletişim tasarımı ve yaratıcı yazarlık alanlarında eğitimci olarak çalıştı. Şiirlerini ve yazılarını *Dergâh*, *İpek Dili*, *Varlık*, *Est&Non*, *Gösteri*, *Doğu Batı*, *Türk Edebiyatı*, *Merdiven Şiir*, *Hece*, *ST*, *Chronicle* vd. dergilerde yayınladı.

Yayınlanmış eserleri (te'lif, tercüme)

Ayn' (1999), Ars Moriendi (2000), Hoca Nasreddin Gibi Ağlayan (2005), Seyr' (2006), Seyr' engiz (2006), 20 Ölümsüz Şarkı ve's-Samt (2014), 'Sema'yla Arz Arasında (2015), Traditional Islam in The Modern World (Modern Dünyada Geleneksel İslam/2004), TROY: City, Homer and Turkey (Troya: Kent, Homeros, Türkiye/2012)

Hayy

bir zamanlar bir şey gelecekti
hayâlin bile binası
oluştaki toprağı düşünüp
yalnızlıkların önünü alan

yürürken omzun üstünde bir gönenç ile
kayıtsız bir yaprak hükmü sahife-i rüzgârda
göğsü genişleten nefesi sessiz harflerin
kol kola kâlbkâlbe çağılan hecelerin

bir şey
iki dudak arasında patlayıp
boş çehresini patlatan müesses kötülüğün
yalanı haklayan hak sözü aklayan kan
gibi

gelecekti kucaklamak için yoğu
– kapı halkı aç kapıyı
yitip gitmeden ne yalvaç ne hallac
tácirin pulunda hâkimin çulunda

çünkü|bir hiçsin direnmeyeceksen|
diye cınlayan hecetaşlarından
dinledikçe
insanın toprağına nasıl çirkin görünüp
insana toprağının nasıl dar edildiğini
göğünden sökülen bir göknar kederiyle
hatırlıyoruz
bir zamanlar
bir şey gelecekti

20-12-07

20-13-06

idiokrasi anıtı için 100 kelime

iki çöpten birini seç
sarıl iki *golem*den birine
senden iyi bilemez kimse
nerde nasıl çürüneceğini
hızla geç gırtlığındaki boğumları
–ıslatılmış somunla doludur çünkü
kuşların kursağı–
hızla karışıp köpüklere
ulusun dilince çağlasın
Enlil'in tohumları
!ubinullusordo
ne'muru bil adl!
anlamı pul pul dökülen
onca sebeple dişlerin yumruğunda
kavlan bir ağacın kabuğunda
kara taştan bir ağacın
inaniştan bir ağacın
yaprağı baharda misafir
kökleri kıştan bir ağacın
nice kargıyla taşırdığın
sağnakla suyun uğultusunda
kana dönüşürkenki sesi var
kutlu yanılışların
ah min-el ezel mucize
büyürken görevlerinde
rikkatle başını gövdesinden
ayırırverdiğin karıncanın
bodhi

sefirot

sidre

belki sürgünü olursun
yeni baştan bir ağacın
á
m í n

Medár

dünyanın değmediği sulardan geçiyorum iki
beyaz telin ayırdığı
d
ü
ş
e
yalınyazısından

kenarda
bir *ekmek hattı*nda kimse hatırlamıyor göle bakma saatlerini
çocukların hayata çektiği kıpırtı güneşi güneşin batıp çıktığı gölge
yapraklar göğsü
sevgili dalına gömülü gözleri limon küfü damarlara
göle bakma
der gibi ölümü seyrediyor dileksizlik şekilleri
avuçlarında günlerin kayıtsız
çekirdeği

dünyanın değmediği sulardan geçiyorum bir
bakış ağrısı
silik yüzler

açılıyor
kanatları rúha perde kuşların
akşamla kadım bir örtü gibi siyah
sulardadünyanın değmediği

Cevdet Karal

18 Aralık 1967’de doğdu. İlk iki şiir kitabı *Horozlu Ayna ve Ölüm* 1998’de, *Hilkatin İlk Günleri* 2006’da yayımlandı (*Kaknüs*). Cesedi Nereye Gömelim adlı, tek şiir bütünlüğündeki yeni kitabı yakında Everest’ten çıkıyor. Kaşgar edebiyat-kültür dergisinin kurucu ve editörlerinden olan Cevdet Karal, reklamcılık mesleğinde çalışıyor. Evli ve İstanbul’da yaşıyor.

BENİ BİRİYLE TANIŞTIRIRKEN

Beni biriyle tanıştıırırken, şair
Deme, budalanın biri diyecek
Aslına bakarsan, haksız sayılmaz
Bu yaşımda öğrenemedim
Her şeyi ağırdan alan bir kral
Matbaa mürekkebiyle boyalı
Bir kraliçeyle karşılaştığım zaman
Ona ölümlü değilmiş gibi
Davranabilmeyi bile

Beni biriyle tanıştıırırken, şair
Deme, tumturaklı laflar bekleyecek
Bir yürüyüş, Tanrının azameti içinde
Onca yıl provasını yaptığım halde
Üstesinden gelemediğim
Daha birçok şeyi de

Beni biriyle tanıştıırırken, şair deme
Diyeceksen haytanın biri de
Kaçak binmiş dünya trenine
Sabah işe giderken
Akşam dönerken řiirine

Beni biriyle. Mesela, şöyle de:
Parmaklardan düşen yüzüklerin
Sesiyle müzik yapan bir besteci
Kapıcı kılığında toplayan serseri
Çöplerle dışarı bırakılan düşleri
Bir elma kurdu, kelimelerin içinde

Ya da başka bir şey bul, onu söyle
Uygun düşmeyecekse bunlar
Konuşmanın gidişine
Tanrısal doğaçlamayla
Ne gelirse artık diline

SENİN İÇİN YENİ BAŞLANMIŞ ŞİİR

Beni bir pazar günü doğurdun bir de her yıl doğduğun gün
Dolu sürahilerle su içtiğim bardakla ve perdelerle sonra seni gördüğüm

Yıkadığın bir elmadır sabahlar ısırsan öğlen olur
Ben ısırsam akşamdır günü boyunla tamamladığım

Kuşu bir çiçeğin adıdır dupdurudur gökle bakışır
Bir yanlışlık döner gider eski bir aydınlığa karışır

Geç kalmıştım sen kalanı topladın ve bir elmas kutusunda sakladın
Fesleğenler çocuğum pencere önlerinden sokağa baktırdığım

Senin bir boyunun var önünde diz çöker eski günler bu yalvarıştır
Her aydınlıkta bakarım bir gülü böyle hangi boyun taşır

Bu bir göğün kımıldayıp akışıdır anısı suda uzar uzansın
Kaç yeni gün varsa eskileri unuturum onlar ayağa kalksın

Senin sesin kucağına almış bir annedir bebeğini
Bir uzun yolculuğa bir kır yolundan çıkar gibi

Sonra geldim bir günün kaç gecesi hep zehirli kır çiçeği
Ne zaman sevdimse öğrendim seni daha büyük sevmeyi

İç geçirmişsen buna işlenmiş bir fincan mı demeli
Doğduğun günkü ağlamanı anlamışım gül tartamaz ki

Sen benim Türkçemsin bildiğim bilmediğim dillerim
Sanaydi senden önce her sevgilim diye yazdığım sevgilim

Sen beni sevdin ve sevdikçe bir daha bildim
En güzel şeydir dünyada seni sevmişliğim

İLK KONUŞMA

Bana bir ev yaptın
Şimdi de yıkıyorsun yaptığın evi
Ruhumun her yeri
Yıldız pencereleri

Evim yok artık, bir ölüm var benim
Çatım yok artık
Gövdemin çatısı gözlerim
Cesedi nereye gömelim

İncir ağacının altına derim, bir daha dirilmesin
Sarsın kökleri ince bilekleri
Nerde saç nerde kök bilinmesin
Bir kesik süt gibi gece
İçindeki taşı emzirsin

Ama üzmayelim cesedi
Kırmayalım ince belli
Beyaz seslerle işlemeli
Çay bardakları gibi

*Orada, uzaktaki mezarlıkta
Islıklarıyla mermerleri okuyan
Akan heykel gibi bir yılan
Bir cenin görüntüsü doğmuş
Siyah bulutlarla örtülü aydan*

Cesedi nereye gömelim
Balkona derim, gelincik çiçeğinin
Toprağını eşeleyelim
Gelecek gece, bu sabah olmayacaksa
Onu samanyoluna gömelim
Görmeyelim ama yaşadığını bilelim

Dokun bak yaşıyorsa ya hâlâ
Daha ilk saniye, ilk dakika

Dokun bak
Ya soğumamışsa
Sıcak kalacaksa daima
Dokun bak, ya insan içinde taşıyorsa
Çok zaman önceydi, çok şey değişti
Dediği cesetleri

Saralım sevdiği müziklere
Aryalara örtülere ilahilere
Tan vaktini ekmek kırıntıları gibi
Balkona taşıyan güvercinlere
Gece bornozlara gündüz istiridyelere
Ama oturup düşünelim iyice
Bu iş bu kadar mı acele
Kaldı ki iyi kötü yaşar bir ceset de
Pervazda bir çiçeğin açma sesinde
Leylakta iskemlede bir gömleğin renginde
Bir sokağın isminde bir yolculuk biletinde
Jetonların turnikeye düşmesindeki sevinçte
Koşarak çıkılan merdivenlerde isim yazmayan zilde
Kilise kelimesinde açılıp kapanan perdelerde
Parfüm şişelerinde ahşap örgü sepette
Bir anahtarda, kapı numarasında
Çiçeklerle mızrakların tutuştuğu savaşta

Sanki bütün rüyalarımı tekrar görmeye yetecek kadar
Uykum var
Ve unutmaya yatkınlığım
Ertesi sabah hiçbirini hatırlamayacak kadar

*Kötülük ölümsüzdür
Toprak kabul etmez
Sahibini öldürecek anıyı*

Korkuyorum
Trompet sesleriyle uyanmaktan
Bir yas törenini başlatan trompet sesleri

Olgunlaştığını belli etmeyen meyveler gibi
Dal uçlarından yavaşça dolduran bahçeyi
Avluya gömsek diyorum dolunay gecesi
Karanlığın kanat sesleriyle girer mi içeri
Gizli darbelerle çökertir mi evi
Seçip ayıklar mı düşünceleri
Bir zara çevirir mi yeri, filiz verir mi
Yağmur kokusundan fesleğen sesinden yükselir mi
Çat kapı sohbete gelir mi, misafirini kibarca bekler mi
Öldüğünü unutturacak bir uğraş bulsak ona bir zaman sonra

Cesedi nereye gömelim
Kızarmış peteğine mi akciğerin
Eski defterlere, bir avuç dolusu küle mi
Serum şişelerine, enjektörlere mi
Düğme iliklerine, süzülüşüne mi tüllerin
Sararmış renklerine mi sinema biletlerinin
Karşılıklı duruşuna iki yorgun sandalyenin

İzin versek yaşayıp gitse bizimle
Bir üçüncü kişi gibi, kendi halinde

Cesedi nereye gömelim
Kaldırdığı tozun altına mı bir cümlenin
Ölmedin ama diri değilsin
İçinde senelerin

Emre Öztürk

1991 yılında Konya’da doğdu. Şiirleri Hece, Karagöz, Mahalle Mektebi ve çeşitli dergilerde yayınlandı. İlk kitabı Kemik Yasası 2012 yılında Ebabil Yayınlarından çıktı. Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi dalında yüksek lisans yapmaktadır.

Şuuru Teklif, Farzı Mahal Yeni Bir Lethe

Allah'ım az sonra, hep biraz daha sonra biz kulların olarak
kulun olarak yani ben en azından, ben demeye de utaniyorum ama
işte ben hep boşuna, upuzun bir müstehcenlik ve uzun bir alkış umarak
azalttım kendimi
ve hayatın bir taraftarı olarak
müşahhas gerekçelerle ölümler türetilmesine aldırmadan
uzun cümleler kurmadan seyrederken coğrafyayı
dünyada bir noktayı diye yakındım ve dünya
kara bir nokta oldu kalbimde,

çocuklar arkasında sonbahar bırakarak geçerken yanımdan
sonra onlar Şam'dan geçerken, Gazze'den geçerken, Afganistan ve
Irak'tan
yani tüm İslam coğrafyasından
benim aklımdan geçmiyordu bunlar
geçmiyordu çünkü
ağzıma uçuklar düşmesini ve saatlerin bozulmasını bekliyordum
yerini beğenmeyen bir çiçektim yeni bir güneş arayıp durdum

meselelerden bir önsöz rağbetsizliğinde geçtim
geçtim çok saklanılmış bir ağacın arkasından
göz ucuyla izlerdim takılı kalan ve muammadan yana durmayan
kanatlarımı gülüşlere komşu duran günlerin üzerine gererken
azalttım kendimi
yağmuru bir meleğin taşıdığını bilmeden
ruhum koşup bir labirente yetişirdi
sonra bilirdim kestirip atmasını kendimi kelime sandım
hep kekeme başkasını

buna rağmen ipliğimi pazara çıkarmadın
bilirim boşuna değildi bütün bunlar da

Meseleyi Basite İndirmek

I.

türkçe bir trenin birinci mevkii
hangisidir diye sorulsaydı,
siz hemen bir şiirin ilk mısrasındır derdiniz biliyorum,
biliyorum ilk mısra Allah'tan,
biliyorum hem şu mezkur şiirin sonu da
son derece mühimdir
bu böylece bir son ve buradan itibaren de bir şiirdir
olabilir,

II.

bu elbet
habercisidir başlamadan biten bir müsabakanın,
şu tartışıp durulan dergilerde
bu da elbet post modern bir şiirdir,
biraz klişe, biraz beton, biraz gri ve biraz monoton
ve elbette ki
maksadını aşan şeylerdir
kapkara bir şarkıdır
bilinir

III.

diyorum bu şarkı kapkara
yokluyorum neden yok dünyayı soluğuyla ıstıan
neden hapsiriyorum ve neden uzun ömürler dileniyor
varsıl günlerinize
artık sizli bizli miyiz ne tuhaf

maksadını aşan bir yer dünya nice dir
desem yüreğimiz tellere konan bir uçurtma,
der ki takılıp kalan ölü bir gökte
büzülmüş bir çiçek, kapkara
bize benzer de benzemez kuşlara
ne tuhaf

IV.

ne tuhaf
oysa ki yetip durduğumuz kanaatindeydik
son hutbeden bu yana

Ben rica ve gereğini arz ederken

böyle dikine dalışı yok mu kente kuşların adına pike
diyorlar yatak örtümüzün,
işte aittik diyorum böyle bir şey
burnunun dikine giderken, birden çark ediyor ayakların
tam da burada başladı mesnevin
yedi kat gök, karanlık gece ve aydınlık gün üzerine ettiğin yemin
ara sıra şık yumruklar ile azaltıldı
çelik iradeni yitirdin o bükülmez istikrarını
kuşatıldı her yanın
konforun tedarik edilesi yanıyla hem no'suyla vatandaşlığın

öldün
balla karıştırılmış zencefil öneren kimselerin de mütemadiyen
dediği şeydi bu, iyi geliyordu işte, öldün
hem her şey murabba iken, öldün
bu kadar olurdu müreffeh denilen, coğrafyalarda gerek öldün
bunu kendine haber saldın,
gerekse de uzmanlara
inandırıldın, münasebetin tasvip edilmedi hiçbir mecrada,
bırakalım her şeyi, gömelim düzensiz aralıklarla
mutmain olarak uyanalım şu kısa rüyadan

kedere rasyonel bir boyut kazandıralım,
anlaşılabilsin diye bazen,
alınabilsin diye hançerlerimizi saklayalım bu mahremiyet
bunu saklayalım unutmadan, unutmadan şükredelim çok

Ercan Yılmaz Özgeçmiş

1977’de Sakarya/Geyve’de doğdu. 1999’da KTÜ Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. 2003-2008 arası Ada dergisinin editörlüğünü yürüttü. 2009’da Tanpınar ödülünü aldı. Şiir ve yazıları çeşitli dergilerde yayımlandı. Hilmi Yavuz ile birlikte TRT Diyanet TV’de ‘İslâmın Zihin Tarihi’ programını yaptı. TRT Diyanet TV’de ‘Kebikec’ isimli kitap programını hazırlayıp sunan Yılmaz, Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi’nde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenliği görevini sürdürüyor. ‘Modern Türk Şiirinde Güzel/Güzellik Algısı’ konulu tez yazıyor.

Yayımlanmış eserleri:

Şiir

Âherli Zamanlar (Can Yayınları, 2002)

İncire Yemin (Aşina Kitaplar, 2007)

Rüyâ Kasrı (Timaş Yayınları, 2010)

Nûrusiyâh (Timaş Yayınları, 2013)

Deneme

Ganita-Akşama Doğruyum Ben ((Heyamola Yayınları, 2011)

Ada Defteri-Bir Özge Temâşâ (Granada Yayınları, 2012)

Ne Uzun Bir Büyü'sün Hilmi Yavuz (Meserret Yayınları, 2013)

Hâmûş

annesi rüyâ olan çocuklar için
çiçek pasajı sayılır nisan
mumdan gemileri kaldırmaz için
uyuyan bir çobanı uyandırırsan
nedense, birden, hepsi susmuşlar
gökte, ilk defa, o ayı görenlerin
onların yerini doldurmuş kuşlar
onlar ki dünyanın sırtındaki pelerin
kiraz küpeli ve kalbi selîm
şairin maskesi bir güldür elbet
hayâl ağaçların orda efendim
dolaşüyor sanki elinde sepet

der, uzanıp gökten aldığı yıldız
'susanlara hiçbir şey sormayınız'

Miřkatu'lenvâr

kandil dahi söndü, 'zannetme ki
şöyle böyle bir söz'
bak, baştan ayağa göz
kesildim, görmek dediğin ne ki
olsa olsa işbiliyye
nûr-ı siyeh'e balkıyan maşrık
rüzgârı destâr, gülüyse sarık
bu şiire şerh niye
nûr içinde nûr çünkü karanlık
kalbi mahzûn ve mesrûr
o buluttan gölgede durur
ellerim kar risalesi olur bir anlık

şekure'nin kıyısında yürümüşsem ne var
koltuğumun altında mişkatu'lenvâr

Müntehir

Gérard de Nerval'e...

bak, orda, Dil'in fenerine
kendini huşûyla asan şair
ne söylüyor? belki karîne
o heykel gibi gözleri safir
nereye bakıyor sabaha değin
yarası güvercin kanıysa sebil
ince hastalığı yaz günlerinin
bu rüyâ kasrı ıhlamur değil
yersiz-yurtsuz bir melânkoli
hangi perde? şems-i perende
söndü mü? ölü bir şairin eli
ile dikilir nedense bende

ve gülde intiharla büyüyen yırtık
şiir mi? zamirlerle yazılır artık

HİLMİ HAŞAL

1954'te, Bulgaristan'ın Kırcalı İli, Eğridere(Ardino) İlçesi, Aşağı Tosçalı (Haşallar) köyünde doğdu. Temel Eğitim Okulu'nu aynı köyde okudu, ardından, "Kırcalı İnşaat Teknikum'u Jeodezi ve Kartografi Bölümü"nü bitirdi.1972'de ilk ürünleri Bulgaristan'da, Kırcalı **Yeni Hayat** gazetesinde yayımlandı. Hayatın verdiği dersleri almaya devam etti...1976'dan itibaren, şiirleri, düzyazıları ve çevirileri yayınlanmaktadır. Yerel dergi ve gazetelerin yanı sıra; **Oluşum, Dönemeç, Somut, Milliyet Sanat, Varlık, Şiir-lik, Biçem, Yeni Biçem, Dize, Akatalpa, Defter, Edebiyat ve Eleştiri, Kül, KavramKarmaşa, E, Virgül, Yom Sanat, Kitap-lık, Ada, Mor Taka, İmgelem Çocukları, Yazılıkaya, Eliz Edebiyat, Patika, İhlamur** vb. dergilerde yazmayı sürdürdü. 2002'de, Bursa Osmangazi Belediyesi tarafından düzenlenen; 2002 Ahmet Hamdi Tanpınar Şiir Yarışması'nda, "Bursa'da Aşk" şiiriyle ikinci oldu. 2005'te, İzmir Karşıyaka Belediyesi, "Homeros Emek Ödülü 2005" ile onurlandırıldı.2006'da, Eskişehir Sanat Derneği'nin, 2006 Yunus Emre Şiir Yarışması, Birincilik Ödülü'nü kazandı.2009 başında ilk sayısı çıkan aylık **Eliz Edebiyat** dergisinin sahibi, sorumlusu ve yayın yönetmeni... Dergi, yedinci yılında ve 75. sayısı çıkmıştır.

Şiir kitapları:

Denge/Sizler Adına (1991)

Elektronik Yalnızlıklar (1992)

Yol BoyuNotları (1993) ORSEV 1994 Vedat Güler Şiir Ödülü - Mansiyon

Kozmik Aşk Suçu (1995)

Venüs'le Aşk (1997)

Son Siren Kuşu (2000) 1993 Altın Koza Şiir Ödülü, Behçet Aysan'ı Anma Ödülü

Dağınık Düş Sepetleri (2001)

Yanık Söz (2002)

Yaralı Gümüş (2004)

Hercai İnci (2011)

Mercek Molası-Fotoğraf Okumaları (2011) (Fotoğraflar: Halûk Uygur)

Ada Yamacında Yedi Kovan (2012)

Ezel Eskizleri (2013)

Kalbimin Başkenti (2015)

Deneme-inceleme kitapları:

Şiir Seddinde Kronos (2004)

Şiirin Lav İzleri (2006)

Halim Hayal Gibi (2013)

EZGİ

İnsan yarasının olduğu yerdedir
tıp tıp yürüyen nabız yelkovanı
balkır yıldızların sayısınca kaygı
gazabı, yalnızlığının ortasındaki od
ağı; aşksa eğer, aşk hep sancılı kapı...

insan karasının solduğu yerdedir
dünyayı korkutan son buluş sanki
ölümü çoğaltan kör palazlı buluş
bilinenlerin bilinmeyenlere eziyeti
orda, her günkü cenaze sessizliği
geçiş çelengi tende karıncalanan od
ağı aşksa eğer, aşk hep yoncalı kapı...

insan kasvetinin dindiğı yerdedir
aniden geçmiş bir sağanak neyse o
aniden haz alevinin üzerine tuz-buz
ter ter öpüşmesi demin ile şimdinin
yarına dair sonsuz ezgi, yaşanan od
ağı aşksa eğer, aşk hep, dokuz canlı kapı...

GELEN GÜNE MAYA

Meselin devri bu; herkes ölüme gidiyor
“hayır, ben gitmem” diyen çıkar mı
hani, çürümeyecek cisim gezegende
kim biliyor
gelenin giyindiği zıbın mı, kefen mi

masalın özü bu; herkes külüne gidiyor
“hayır, ben göçmem” diyen çıkar mı
insan ruhunu sınıyor, içindeki ağılı oku
bir sır daha diyeyim hadi; yüzdeki yara o
dökülmezse kim biliyor

sustuysam, kuşlar öldüğümü görmesin diye
“hayır, ben geçmem” itirazına çıkar mı
yaşadığımı bağışlasın gökyüzü, mavi perde
cehennemi kim biliyor
“bir”in felaketi, sıkışıp kalmak, ‘iki’lerde

gün bağrımızdayken hoşnut kılalım ışığı
“hayır, ben istemem” diyen çıkar mı
var mı yürümeyecek yelkovan akreple
nerde, kim biliyor
düş, görenin rızasıdır bedenindeki erince

meselin tuzu bu; bir kez tadan irkiliyor
“hayır, ben denemem” feryadı çıkar mı
yaşam aşkın yongasıdır, gülümseyen anda
güneş yeni doğan bebekte bırakırken adını
mucize mi, kim biliyor

meselin dediği bu; herkes kaldığını sanıyor
gitmemeyi övmek oysa, güne çalınan maya.

BABALAR VE KIZLARI

Bunu demeli yollara, henüz “vakit” varken
(sıradan bir dize bu dilek, biliyorum ama...)
kuşlar sabahların sevincidir, duyabilene
tanyeri belirmeden, uyanırken yapraklar
kuşlar sabahların şiiridir, ışığı içebilene
kuşlar sabahların

bunu demeli yıllara, söze “izin” verirken
(sıradan bir dilek bu dize, biliyorum ama...)
anlam akla ve kalbe ağırdır, sezebilene
yerle gök arası dirime dair, eksilirken izler
kızlar babalarının şiiridir, uzağı görebilene
kızlar babalarının

bunu demeli, ruh dönerken toprağına, suyuna.
Şiirler, yayına hazır olan, “Teneke Kitap” adlı kitaptan alınmıştır.

İbrahim Eryiğit

1958'de Ankara'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Ankara'da tamamladı. Gazi Eğitim Fakültesi Matematik Bölümünü bitirdi. Çeşitli lise ve dershanelerde öğretmenlik yaptı. İlk şiiri, Aylık Dergi'de yayımlandı (1983). 1998 yılından itibaren, arkadaşlarıyla beraber aylık Ayane dergisini çıkardı (36 sayı). 1992–2000 yılları arasında İktibas dergisinin Sanat-Edebiyat sayfalarını hazırladı. Ayrıca, İbrahim Kurşunlu imzasıyla çeşitli dergi ve gazetelerde yazılar ve öyküler yazdı. Ülkemizi şair olarak temsil etmek üzere, 2010 tarihinde İran'a, 2012 tarihinde Kazakistan'a ve 2013 tarihinde Kosova'ya gitmiştir. Halen, Türkiye Yazarlar Birliği Genel Sekreterliği görevini yürütmektedir.

Şiir ve şiir üzerine yazıları, Aylık Dergi, Yönelişler, Dergâh, Yedi İklim, Kayıtlar, İkinci Yazıları, İktibas, Edebi Pankart, Kardelen, Kırığı, Ayane, Albatros, Düş Çınarı, Ünlem, Edebiyat Ortamı, Hece, Ardıc, Edep, İstanbul Bir Nokta, Yolcu, Aşkın E-Hali, Tasfiye, Ayna, Kardeş Kalem ve Türk Dili dergilerinde yayımlandı.

Eserleri:

Şiir: Kayıtsız Sevdalar (1990, 2.baskı:1995, Ünlem Yayınları)

Eylülde Su (1998, Beyan Yayınları),

Hurûfât (2012, Hece Yayınları)

Roman:Kur'ân'la Konuşan Şair (2011, Pınar Yayınları)

GAZZE GAMZESİDİR ORTADOĞUNUN

Önce toprak yağmalandı
Sonra ruhlar iğdiş edildi
Şimdi bedenini içini boşaltıyor fosfor bombaları
Gözyaşı zehir olup akarken içimize

Bir yetimin avucuna düşer gözyaşım
Oluşan gölde boğulur kalırım
Bombalanan evlere ekli mahzun bakışlar
Gazzede hesaba çekilir insanlığım

*“Yaradan şah damardan bile yakın
Ölüm en güzel kınıdır hayatın”*
Diye sesleniyor gazzeli bir yürek
Gamzesine konarken ölüm öpücüğü

Acıyı umuda bölünce hüznün çıkıyor Gazze’de
Ölümün en sade hali bölümün kalan hanesinde
Bölme algoritması alt üst oluyor artık kalbimde

Gazze: ortadoğuda gözyaşların toplandığı gamze
Gazze: insanlık utancının yansımasıdır göze
Gazze: acziyetin cisimleşmesini gösterir bize
Gazze: uyarır kalpleri dönüşmeden köze

MISIR DEYİNCE...

Mısır deyince gönlüme
Yusuf peygamber gelir.
Çileli hayatının izi
Adeviye meydanına kazılı.
Meydanın çevresinde:
firavunun canlı gölgesi.

Mısır deyince gönlüme
Müslüman Kardeşler gelir.
Kutlu direnişin aslanları
Umutla sabır devşirirler.
Son firavun görev başında
sisi pisi kâğıttan kaplan.

Mısır deyince gönlüme
Muhammed Mursi gelir.
Kalbimin daimî cumhurbaşkanı
Varlığı özgürlüğün baş tacı.

Mısır deyince gönlüme
Darbeye direnenler gelir.
Şehitler gelir ardından
Cennete coşkuyla koşan şehitler.

Kendi geleceğini yok eder katleden
Kendine zulmeder zulmeden
Kaderini zehirler bilmeden
Kendi hazırlar her insan sonunu.

Mısır kalbidir Ortadoğu'nun
İnsanı zulümle sınanır Yusuf'tan beri.
amerikanınavrupanın deney alanı
Sömürenlerin iştahını kabartır:
Bu kanlı oyun sürer gider.

Kana doymaz vampirler

Kanla çalışır sömürü çarkları.
Battıkça batıyor zalimler döktükleri kanda
Kan bataklığında gözlerini kan bürümüş:
Gelecekleri kötülüğe ipotekli vampirler.

Yeryüzüne düşen her kan damlası
Farklı olur kalplere yansıması:
Müslüman kalpte cennetten nur katresi
Batıl kalpte zulmün kara noktası
Olarak işaretlenir ahiret sayfasına.

Zulmü hak edecek ne yaptık Yarabbî!
Biliyoruz pamuk ipliğine bağlı imanımız
İbadet diye ne varsa özürlü yaptıklarımız
Yoksayılmaz mala mülke tamahımız
Para makam şan şöhret için dualarımız
Ne dünyaya ne ahirete meyilli hayatımız
Mısır deyince bunlar geldi gönlüme Yarabbî!

Gerçek masumlar mazlumlar adına dua etsek
Başımıza gelen kötülüğü kendimizden bilsek
Kalbimizi yeni baştan inşa etmeye söz versek
Katliamın sona ermesini sağlar mısın Yarabbî!

SURİYE BAHARI

Her gece bir beyitle Rabbimin sonsuz rahmetini diliyorum size
Elimden başka ne gelir bilmiyorum Suriyeli kardeşlerimize.

Golan tepelerini Yahudilere peşkeş çeken Esed kabilesi
Halkınızı katletmenin sonunda sizi bekliyor ölüm jübilesi.

Arap baharı kokusu dolunca yüreğime can kafesim ferahlar
İsimleri konulmadan yetim kalan bebekler bir gün hesap sorarlar.

Yezit'in politik soyu günümüzde katil Esed'le devam ediyor
Ölenler niçin öldürüldüklerinin bilinciyle cennete koşuyor.

Meslektaşlarının sonunu göre göre nasıl kıyıyorsun halkına
Rahat yüzü göremeyeceksin ey Esed lanetler okunurken sana.

Hangi bebeğin avucunda kuruluyor idam sehpan görüyor musun
Bir tek eli kanlılar alkışlıyor seni zalim Esed biliyor musun.

Zalimliğinden çöle dönüşen yüreğinin kokusu sarar her yanı
Mazlumların gözyaşlarıyla boğulacaksın hain İngiliz ajanı.

Baharı müjdeleyen direnişin çiçekleri yüceltirken ruhumu
Esed ve kabilesi çırpınışlarıyla ekerler ölümcül tohumu.

Bu kan dökmelerin büyük kıyameti çabuklaştırmak içindir sanki
Ey Esed! Senin kıyametin yakında kopacak haberin yok inan ki.

Şehitler sıra sıra dizilmiş hasretle toprağa kavuşmayı bekler
Zalim Esed! Öldürdüğü insanların ahlakı senin yolunu gözler.

Yüreğin ne kadar rahat Esed yatağında uyuyabiliyor musun
Kana buladığın meydanlardaki haykırışı duyabiliyor musun.

Suriyeli kardeşim hoş gör beni duadan başka bir şey yok dilimde
Acılarını dindirecek şiir yazmaktan başka bir şey yok elimde.

İhsan Deniz

1960 yılında İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nden 1985'te mezun oldu. 80'li yıllardan günümüze çeşitli sanat/edebiyat dergilerinde şiir ve yazılarıyla yer aldı. 1991'de Bürde dergisinin kuruluşuna katıldı. 1995-99 yılları arasında İpek Dili şiir seçkisini çıkardı. Yeni Şafak gazetesinde 1996'dan 2007'ye kadar haftalık yazılar kaleme aldı.

İhsan Deniz, Bursa Araştırma Kütüphanesi'nin müdürlüğünü yapıyor.

Basılmış 12 şiir kitabı mevcut.

Şiir kitapları:

Mağara Külleri (1984)

Yalnız Sana Söylenen (1985)

Adımlarımın Gizli Sokağı (1986)

Perdeler (1992)

Gecediloldu (1998)

Hurûfî Melâl (2002)

Bozgun Siperi (2004)

Buz ve Fire –Toplu şiirler- (2005)

Daima Unutma (2007)

Baht-ı Siyâh (2009)

Sırtlan Kayboldu (2010)

Suya Kanat (2012)

Tam (2014)

DERİN SAAT

Başka balıklar seyrettim. Başka balıklar
keşfettim suyun ağır, ısrarlı kütlesi altında.
Başka balıklar... mor, lâcivert, kuzgûni, sarı..
Mühürlenmiş solungaçları ve şişirilmiş göz kapakları..
Sedef melânkoliler, kehribar yüzgeçler,
dipte gizlenen kalın
kumlu yaralar..

Kalpte kıvranan çığlığın nasıl
ilerlediğini gördüm, yol bulduğu anda mercan
çubuklara çarpa çarpa. Yüzüme çarpa çarpa
keskinleşen acı ılık
ılık bir nefese dönüştü, fark ettim,
taşıracaktı neredeyse denizi titreşimleri.
Orada büyük, kovulmuş ıssızlıktı balıklar..
Hissettim.

Muazzep bir ruh neden iyileşmez, anladım, derin
oyuklara kendi tozunu kazısa da. İflâh olmaz,
bildim, sağır mağaralarda ikizini arar gibi balık
dilini sayıklasa da..

Nafile, hiç silinmeyecek hayâl
akıntılarına sinmiş köpüren kabahati.
Suyu evi sanmak
ve balıklara adanmak gafleti
peşini hiç bırakmayacak.

KIZIM MİMAR OLACAK

Bu yüzden son defa kazıttım saçlarımı.
Saatimi ona göre ayarladım bu yüzden.
Mavi lâdinleri suladım.
Çalı diplerine taşırdım unutkanlığımı.
Kuyu kabuklarını cınlattım.

Ruhumla çarptım, böldüm, çıkardım
sayıları. Sabah zerrelerini bir bir topladım.
Tabiatüstünü heceledim.
Eve dönüşleri terlettim bu yüzden.

Geniz boşluğumu kontrol ettim.
(Daha yutkunacak mesafe varmış!)

Su takvimini işaretledim. Buğdaya derin
derin üfledim. Derin üfledim.
Sûretimi karanfil hamuruna çiviledim.
Hendeseye kalbimi kattım.
Bu yüzden.

Kızım mimar olacak.
Ağaçlı yollar, mermer şadırvanlar, kubbeler..
Keçi sürüleri için köprüler, tavşan
yavruları için geçitler, kanallar
balık yumurtaları için..
Eskizler, maketler, plânlar, projeler...

Mimar olacak Leylâ. Çikolata
ağacına hurma aşısı yapacak!

ÇOK

Ben başladım başla sen de zebranın boynunda uyanmaya.
Harflerin uçuğuna aldırma.
Baliğın kur yapmasına.
Kaş müştemilâtına.
Aldanma.

Ben çıkardım çıkar sen de gırtlak sokan akrebi eteğinden.
Ben topladım sen de topla çatlak deriden sızan mürekkebi yürümekten.
Yürümekten başka dil bilmeyen bir telefon bul yüzünün seherine.
Yürümekten başka kabul tanıma.
Yürümekten başka zencefil.

Büyüsün ihlamur kokuları, bırak ihmal etsin menekşeyi ve nergisi.
Nasıl olsa baharın hacmi küçücük kaldı dilimdeki tüylenmede.
Nasıl olsa kışın baharı hasta çocukları yağmura çağırmak için hazırdır.
Nasıl olsa ben sana geldim.
Nasıl olsa ben sana göldüm.
Nasıl olsa kibrit, fabrika, facia.

Geceyi gündüzden ayıran ırmak bir taç gibi parlıyor başında.
Gülüşündeki güç bundan.
Kederindeki eldiven.
Akşamlara taşıdığın hayret kokusu, ağzındaki yıldız tanelerinin sebebi bu.
Kartal sesine yeni hünerler eklemek yalnız sana yakışıyor bundan dolayı.
Kartal ki sana uyanmak için yaşamış bunca zaman.
Kuşların kalbinde esen rüzgârı çivilemek için gözlerine.
Kuşların kalbinde esen rüzgârı çivilenmek için gözlerine.
Bunca zaman sana zerafet, sana hüznün, sana güzellik, pürüzsüz endişe.
Sana çelik yürek.
Sana pencere.

Alnındaki ünleme yuva olan altın iz ve.
Kalbindeki ferahlık bol gelecek bana.
Sendeki kapanmaz melankoli, bendeki küstah iyileşme.
Sonunda David Bowie'yi hayrete düşürecek.

Bazen çocuklar sıvanacak yakana, bazen göz gözü görmeyecek ateşten.
Bazen rüya korkusu ve iz'an, bazen âşık olacağım ben sana.
Metroda sen yüzünden keder levhaları havalanırken hayallere dal.
Otobüste ben Şili cevizi ikram edeyim Cenevizli kolsuz korsanlara.

Sabah akşam siyah kadranlı saatine bakadur sen, ben.
Takvime çentikler atayım, şehir haritalarına kapanayım ben, sen.

Bak, uyandım ben yaprak kımıltısıyla yanak yanağa.
Uyudun sen yanaktan yanağa süzülen şifa kırıntısında.

Ben kabullendim kabullen sen de yaşlanmak güzel şey dut ağacında.

Kenan Çağan

1970 Ankara doğumlu olan Çağan, 1994 yılında Atatürk Üniversitesi Sosyoloji Bölümünden mezun oldu. Selçuk Üniversitesi Sosyoloji Bölümünde yüksek lisansını, Sakarya Üniversitesi Sosyoloji Bölümünde doktorasını tamamladı. Halen Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyoloji Bölümünde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. Çalışma alanları: Sanat Sosyolojisi, Kültür Sosyolojisi, Türk Modernleşmesi vb'dir. Bu konularda çeşitli kitap, makale ve bildirileri yayımlanmıştır.

Eserleri: Popüler Kültür ve Sanat, Entelektüel ve İktidar (Edt.), İdeoloji (Edt.), Kendi ve Siyah (Şiir), Ölü Diller Arşivi (Şiir).

Kangiran

kendimi karanlık bir çeşme ağzında...
düşürülmüş bir çift gözle bir istasyonda
unuttum.
eyleştim günler geçirdim
günün ilk saatlerine vuran denizi seyrettim
arandım ve bilmek istedim; yolcuysam nereye gidecektim
puslu bir çingraktı hava. az öncesi bir kıyametti
şehre gireceksem bu kadar mutedil olmak neydi
neydi ahdi olmak niyeydi bu kadar vefa

bir sustalıdan daha aceleliydim
her dönemeçte yine yalnızlığıma saplanacaksam
kimeydi merhametimin kabaran denizi
niyeydi durmadan ölümler doğuran kalbim
sağanakta kalmışsam ve kanıyorduysa rüyam
bileydin
ah bileydin

hatırası yok bir şehre düştüm
sandım ki adamlar! gür taranmış sakallarıyla adamlar!
ezecek taşı aramaktalar
adamlar! yılankavi bakışlı adamlar!
kimsenin hükmüne aldırmadan
aldırmadan kimsenin lanetine ziynetine
gecenin hincına yaslanmış bir aşkı hüzne boğmaktalar

İ.
ısısı artıyor tepemizdeki fırtınanın; tepemizin atması yaklaşıyor
lastik toplanımız bilyelerimiz örgülü saçlarımız dağılıyor
öfkemiz kabarıyor. bir yanımız hint okyanusuna açılıyor
bir elimizi yağmur ormanları tutuyor. çöl aşkımızı bölmüyor

kahir ekseri zahiri bile okuyamıyor
kaygusuz ve de sıkılğan aralanıyor kitaplar
temkinli sözlerden geçiyorum
bu kadar temkin kanıma dokunuyor

çünkü gencim öfkem kıvam tutmuyor

habire kaçamak bir aşka tutulan
rüyadan ve yağmurdan
ve leylak kokusu içinde kıyıya vuran bir İstanbuldan
bir adam damıtan bir kadın doğuran

sözün uzamasına uzayan sözün anlamına aldırma
sessizlik herkese açık leb-i derya sanıyorsan
nerede ve hangi korsan kesecek yolunu bilemezsin
nerede ve hangi fırtınalı karanlık gece!

II.

deniz kıızıysa küçücük bir gülümsemen; sahiden gülümsemen
bir daha çık yola. adını anma yenik sürgünlerin
yurtsuzluğunu hatırla. bütün ölü ağaçlardan kopar köklerini

durma sür atını köpeklerin üzerine. yığınların
kanı çekilmişlerin ve bahenebazların üzerine.

Uğurlama

kaldığımız yerden: büyük eksikliğin kendini başlattığı yerden
sokağa kara kalpağıyla çıkan birinden
uzak ara mağlubiyetlerden
kendini alıp her ihtimale giden birinden
kaldığında vehmine yenilen birinden
çarptırarak ilerlemek gerek
düştüğünde ise sadece ölmek için
bunu bilen birinden

eskimiyor mu artık tırtıklı duygular
çağırırsak yok mu harbiden biri
bahsini tamamlasak ve suretini kalın çizgilerle
kalın ve kanırtan çizgilerle
desek ey her yüzyılın yüzakı
bitti mi devrimlerin çağı

gördün mü nasıl yaymakta zulüm kendini
çapraşık ilişkilerine tutsak etmekte herkesi
bence küçük bir itirazla başlar
insanı açımlayan her tarih
keza şahitliğin de tarihi

818 metre olsa da burjdubai
tanrı alçakları sevmez

harabati sevsek daha iyi
zevkle ezdiği tek kendi

uyuşmuş merakıyla acıyı donduran her barbara:
istilanın bataklığından yeni bir metafizik soğuran her barbara!
denmeli ki: auschwitz tam da şiire gerekçe
ama değil bütün diğer acıları değersizleştirmeye gerekçe
en ön safta çarpışalım da sancısın yeryüzü cangılı
zira acılar denktir: ayrı olan erdemin kalibresi

ufuk çizgisiyle tahripkar bir gündönümü

kalmakla gitmek arasındaki farkı bilse ne
bilmesene ne
şen hayat yok

varsa sadece ölüm

Melez

kimi sağlığında ölür aynalara bakarak güzel ve bakımlı
yoğunlaşmak mı eksilmek mi bu yortunun ertesi
cevaplara yırtmaçları derin etekler desek ya
sundukları sunak gizledikleri kör oda
olsun habire kış yuvası tarumar olsun kuşkunun
bilekleri dağlanmış biri asılsın gücü yetiyorsa güneşe
alaycı seviciler rahim deşiciler sizi
sizi gidi yüzü topraktan kalkmayasıcalar
eblehler kurdeşenler minimize karizmatikler sizi
mısır tohumu patlar zihninizde
domino etkisiyle yayılır iptidai itirazlar ve iptal
aşk olay mahalinde öylece kanlar içinde
bu çekinceli sonbahar hüzünden hemen önce
kovulmuşun biri boğazında pıtrak
azizin biri peygambere asa

esaret hangi ayda firardadır keskin ağzıyla
arctic yalnızlık kıskanç bir kalabalıkla dolansın herkesi
hayalde kalır bu yaralı tonlamayla yaptığımız son konuşma
çaresizlik derine saplanıp kalsın ağır bir çapayla

Mehmet Aycı

1990 yılından bu yana dergilerde şiir ve yazıları yayımlanan Mehmet Aycı, 1971 yılında Adana/Saimbeyli’de doğdu. Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi’nden(1996) mezun oldu. Ankara’da yaşıyor. Bir kamu kurumunda yönetici olarak çalışan Aycı, Anadolu Üniversitesi’nde “Demiryolu Tarihi ve Gelişimi” dersleri veriyor. Aycı, Mürekkep Ten adlı kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği’nin 2007 yılı; Sonrası Şimendifer adlı kitabıyla da Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği ESKADER’in 2012 yılı “yılın en iyi deneme yazarı” ödülleri ald.

Kitapları:

Şiir: Mor Kitap (1. Baskı 1997; 2. Baskı 2010), Aşk Bir Deniz Rüyası (1. Baskı 1999; 2.Baskı 2010), Yakı (1. Baskı 2007; 2. Baskı 2008; 3. Baskı 2010), Derin (1.Baskı 2008; 2.Baskı 2010), Bağdat Kitabı(2010), Dil Gölgesi(2010), Bunlar Yazmaz Kitapta(2010), Yalnızlık Vergisi(2010), Aramadığım Günler(2010), Muhtasar Türkiye Tarihi(2011), Mesafe Ayarı(2013), Zeliha'nın Ön Dişi(2013), Portakal Kuşlar(2014)

Deneme:Serkisof Ahbabım Olur (3. Baskı. 2006), Mürekkep Ten (2007), Zehirli Ağaçlar Albümü(2007), Kahvede Kürt Var mı?(2009), Bunların Hepsini Okudun mu?(2009), Şirazlı Bir Türk Dilber(2010), Biblo(2012), Sonrası Şimendifer(/2012), Çarşıftan Kol Atmak(2013)

İnceleme- Araştırma: Nasreddin Hoca (3.Baskı 2006), Demiryoluna Hızlandırılmış İnfaz(2004), Nasrettin Hoca Fıkraları(2005), Nasıl Bir Kentin Lanetlisi Oldum?(2011)

Antoloji: İçinden Tren Geçen Şiirler('Mehmet Saim Değirmenci' adıyla,(2005)

Portre: İki Yüz(2015)

“ENTARİSİ MOR İMİŞ”

Zor burçlarında tutunmak yaralanmadan
Aşınmadan açılmıyor kapılar
Gülümseyerek dönersin yalnızlığına
Yıldız kayar, toprak yeşerir, duvar
Yükselirse yükselsin ne kadar:
-İyi ki gökyüzü var!

Sen gökyüzünü giyinir çıkarsın karşıma
Vadileri giyinirsin o çıldırmış baharı
Rüyamdan kalkan turnalar yürüyüşünde
Kaldırdığın turnalar rüyalarımda uçar:
-İyi ki gökyüzü var!

Kalabalıklar akar, akar, akar...
Sen içime akarsın ırmaklarınca
Yedi milyar insanın içinden seçilirsin
Yedi milyar insanın bilmediği bir rüzgar
Şarkılarımı yakar:
Gözlerin de seçilir, o bakışlar
Sönen yıldızlarımı gümüş sularla yıkar:
-İyi ki gökyüzü var!

Sen gönlümü giyinir çıkarsın karşıma
Gönlüm çiçek çıkarır; yeni bir öykü çıkar
Daha yürü, ısınıyor sokaklar
Bir bahçe ayaklanır sokaklarda
Bir dünya sokaklardan geçersin
Dar açılar dik açılar geniş açılar
Tanrım, ne güzel giysilerin, bir çadır:
-İyi ki gökyüzü var!

ISSIZ DURAK GAZELİ

Karışık sözcükleriyle son otobüs geçiyor;
Sessizlik iniyor bir; bakışım ondan öyle

Gözlerindeki sızı çok aranmış bir yitik
Yitiğimsin belki de; bakışım ondan öyle

Tebessümün boyunca dünyanın yalnızlığı
Şiire dönüşüyor; bakışım ondan öyle

Bir defile ayini içimdeki aynalar
Giyinir soyunursun; bakışım ondan öyle...

Bak ışıklar önceki ışıklar değil şimdi
Şıklarda yanlılık var; bakışım ondan öyle...

Göğün tanıklığına, ayın tanıklığına
Göz kırpan bir çocuğum; bakışım ondan öyle...

Sol yanımdan denize bir nehir dökülüyor
Burada deniz sensin; bakışım ondan öyle...

Tedirgin ellerinde bir çeşme saklıyorsun
İçmesem öleceğim; bakışım ondan öyle

Yürüyünce uçacak senden ikiz turnalar
Dururken de uçuyor; bakışım ondan öyle...

Yolcuları sözcükten bir otobüs geçiyor
Bir sessizlik bakıyor; bakışım ondan öyle...

MENDİLCİ ÇOCUKLAR GAZELİ

Mardin esmeri ırmaklar akacak deniz arar
Karlı günde yaralar yüzünü Ankara'lar...

Kent gül kırılan tezgâh kan akar köşesinden
Ya moraran parmaklar, ya moraran dudaklar

Kar dinse, karanlığın ağırları bastırır
Dağıtmaz zayıf anneler ve tombul kumbaralar

Sen nerene bağladın bu ağıttan atları
Yüzünde dolaşırken karayağız yolkılar

Geçim nöbeti değil bir büyümek nöbeti
Kalabalık sokaklar tenhalaşana kadar

“Bir mendil niye kanar”* önceden söylenmişti
Ve hâlâ söyleniyor bir ülke niye kanar

Küçük usta oyuncusu karınca kavşakların
En uzun yorgunluğunu omuzlarına asar

Bu mızraklar çocukları bakışından yaralar
Doktor, nasıl iyileşir bakıştaki yaralar?

Başka bir şair söyler, not eder bir muallim
Tek dize, “sınıf tam içimde gelmeyen biri var”**

Kana ırmaklar akar, kara ırmaklar akar
Bir gömlek içimizde kına ırmaklar akar

*Edip Cansever

**Erkan Şahin

Metin Önal Mengüşoğlu

1947 yılında Elazığ'da doğdu. İlkokulu Diyarbakır, Orta ve Liseyi Malatya'da okudu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. Lise yıllarında başladığı yazı hayatını muhtelif dergiler çıkartıp kimilerinde ürünler yayınlarak sürdürdü. Şiir, öykü, roman, deneme, inceleme ve biyografi alanlarında eserler verdi. Maişetini ticaretle sürdürürken Bursa'ya yerleşti. Emeklilik hayatını Bursa'da sürdüren yazar, kültür ve sanat etkinliklerini Bursa'da aktif olarak sürdürmektedir.

Şiir: Ben Asyalı Bir Ozan, Çamurlu Bir Irmak, Hayatımın Bahanesi, Sevda Söze Dönüşmez, Bıçağa Basar Gibi ve Endülüs.

Hikâye ve Roman: Gavur kayırcılar, Dr. S, İstanbul Hikâyeleri, Yerler Mühürlendi.

Deneme: Ağabeyime Mektuplar, Düşünmek Farzdır, Kimliğin Fotoğrafsız Yaprağı, Havada Bulut Var, Öptüm Kara Gözlerinden, Zihni Karışıklar İçin Alışkanlık Reçetesi, Bir Kelime Mesafesi.

Biyografi: Bilge Terzi M. Sait Çekmegil, Müstesna Şair Mehmet Akif, Mağrur Öfke Necip Fazıl.

Hatıra: Harput Şehrengizi.

YARALI ALBATROS SAKSIDA EHLİ ÇİÇEKLER

“Balık, darba karşı muhannet olur”

Böyle söylemiş bilgeler;
Suyun ve insan göğsünün çeperleri de
Rüzgâra kasketini kaptırıp koşan
köylüler
Yordamsız, yokuşsuz kan çanakları.
Son treni kaçırmış dul kadın
Sütten yeni kesilmiş bebeler
Cinayet mahallinde cürmü meşhut
İlk elden hadiseye tanık hücreler
Zinciri sıkıştırılan dar boğaz
Tuz kayalarının dev süngerine dokunan parmak
Gark eder suyun kahrına mes’ut havayı
Sıçrayarak ölmesi bu yüzden balıkların.
Koklarken ıslatması biz insanların
Sadece mucidinin çözdüğü dilemmayı
Gökle yerin arasında
Sudan bir alış veriş
Ezelden gelir nereye gider
Endülüs’ün kurumuş rüzgârları
Süpürür gırtlakındaki acı kuvvetle
Çöle dönmüş topraktaki çalı çırpıyı
Toz kalkar yol görünür
Yol oğlunun kederli hülyalarında
Menzilini şaşırmış fişenkler sürünür

Rodos’un sarı deniz ufku köşeli
Gardiyanlara dargın kabadayılar
Zindanlara düşeli
Rüzgârsa çevirdi istikameti
Gamzeeye göz koyan kimse kalmadı
Beşerî hevesleri
Okşayan ufuklardan
Dökülmüyor düşünce kanatları

Peki kim, hangi kalem
Nazenin bir mim koyacak
Defterin son yaprağına?

Kûfe'den Trablus'a
Kuş uçuşu mesafeyi
Kestirir denizcilerin mavi gözleri
Tahayyül kestiremez.

Rodos'un kadim rüzgârı lodos
Söğütlerin rutubetini kurutan
Ve çarçabuk büyüten okalıptüsleri
Güneyli solukların gümrah
memesi
Yatıştıramadı
Vandalların vahşi yüreklerini
onlar ki
Ciğerleri tuzlu suyla dağlanmış
Kaderleri
Topraktan çok
Denizlere bağlanmış
Akmiş da ulaşmıştı
Bahr-i ahmer'den
Bahr-i ebyaz suyunun zerrelerine
oradan
Çiller düşmüş yüzlerine
Kalın derilerine gömülü
İri kemikleriyle
Salardı ehliyetsiz hayvanlarını
Şehir ahalisinin
Kuzulardan emanet
Kaygısız hayatları üstüne

Vandallar,
Vandalusia'nın tavşan avcıları,
insan avcıları
Hayvan uzuvlarından oyulmuş

araç gereçleri
Ölü tavşan patileri mesela,
Okşamak için kürek mahkûmlarının
Duyu yitimine uğramış boyunlarını
Misilsiz bir alettir.

Ufukla güneşin arasını açan
Kadim İspanyol terzilerinin
Esvap biçemediği gövdelerine
Kızgın demirle dağlanmış
Ürkütücü ejderha dövmeleri
Ve haşin suratlarında küçük ormanlar
Ki kırmızı sakallarına
Dayanmaz Mağripli Berberilerin
Sapı fildişinden usturaları.
Vandallar
Yoldular yaralı Albatrosların
Kulübe kapılarını andıran kanatlarını
Yenlerinde kol yerine
Demir kancalar

Orada, Endülüs'te bütün cüsseleri
Yüreklerine sıkışmış halde
Soluk soluğa yaşıyorken ahali
Gelip dayandı cümle kapısına
Rabbin rahmet muştusunu taşıyan
İbn-i Haldun, İbn-i Tufeyl, İbn-i Arabi

Vandallar serseri mayın gibi denizlerde
Biteviye gezdiler
Endülüs'ün ehli çiçeklerini
Demir postallarıyla onlar ezdiler
Bakir toprağın böcekleri
Kırmızı göçmen kuşlar
Kediler bile sezdiler
Olan biteni.
Vandallar, İberik'ten

daha
Enselerindeki kan kurumadan
kaçarken bile
Çekip koparıverdiler
Hem de en tepe yerinden
her fidanı.
Ege adalarının
Başıboş keçileri gibi insafsız.
Zalim hükümdarların
Tahripkâr köpekleri itlafa çıkan
Amansız sokak çetelerine özenerek
Yayıldılar etrafa kısa zamanda;
Dostuna zehirli ekmek sunan
Hayvanî zekâ!

Düşmüştü omuzları mazlumların
Bir sürüye katılmış öne düşmüştü
Vandallarsa kulaklarını dikmiş
Kin kusan sinir uçları
Azı dişlerinde birikmiş
Herkesin sırtını okşayan
Mevsim rüzgârı
Say ki seyir saatindeydi
İblis de başını eğmiş
Alkış tutuyordu seremoniye

Tarık'ın yanan gemilerinden bir duman düştü
Mazlum halkın titreyen kalbine ne güman düştü
Tarih, topladı yapraklarını tası, tarağı
Endülüs'e vuran mührünü Müslüman düştü

Mevlâna İdris

1966 yılında K. Maraş'ta doğdu. 1989 yılında İstanbul Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu.

Çeşitli edebiyat dergileri ve gazetelerde şiir ve düzyazıları yayınlandı.

Çocuk Edebiyatı alanında kırktan fazla kitap yayınladı. Bazı masalları çizgi film olarak TV'lerde yayınlandı. Kimi kitapları çeşitli doğu ve batı dillerine çevrilerek basıldı. Yurtiçi ve yurtdışında edebiyat ödülleri aldı.

Televizyonda yayınlanan "Asla ve Daima Nuri Pakdil" ve " Yanlış Şubat: 28 Şubat" belgesellerini kaleme aldı. Amâk-ı Hayâl isimli tiyatro oyununun süpervizörlüğünü ve "Geçilmez" isimli gösterinin danışmanlığını yaptı.

Masalları hakkında ikisi yurt dışında olmak üzere altı bilimsel çalışma yapıldı.

Hâlen İstanbul'da yaşamayı ve yazmayı sürdürüyor.

ÇOCUKLAR VE TRAFİK LAMBALARI

Şehirde sonbahar sokaklarda çocuk
Kimi üç yaşında kimi beş
Kağıttan mendil satıyor gibiler
Ama değil
Para istiyor gibiler
Hayır değil
Hep aç gibiler
O bile değil
Gece neredeydiler rüya gördüler mi
En son ne yediler bilmek istemezsiniz
Hem sizin işiniz var öyle değil mi
Toplantı başlamak üzere ve daha trafiktесiniz
Bu hep böyle yıllardır ve böyle kalmayı sürdüreceк
Siz bir süre sonra çekip gittiğinizde de
Trafik ve toplantılar devam edecek

Ama çocuklar biraz farklı
Gözlerine biraz derinden baktığımda
Eksilen şeyler görüyorum büyük şeyler
Ama sadece bu değil
Varil bombaları değil sadece
Kayıp babalar değil
Dünyada geriye doğru
İnsanlığın biriktirdiğı her şeyden biraz
Biraz dedimse çok fazla çünkü ölçemiyorum
Artık olmayan şehirlerindeki
Artık olmayan anılar
Kedilerinin sesi bahçelerinin kirazı
Ödev yaparken dalıp ağzına aldıkları kurşun kalem
Artık ödev yok kalem yok her yer kurşun
Her şey yıkık ve delik deşik zaman bile
Gören var mı şimdi
Çocuğun bir sınıfta kalkan parmağını
Gören var mı
Bir zamanlar bir ay vardı tam şurada
Nereye gitse çocuk

Ay da giderdi oraya
Ay yok artık gitmek yok çocuk yok
Neler var kimse söylemek istemiyor
Burası İstanbul orası Şam
Burada çocuklar için sonsuz bir akşam
Şekersiz mi artık Şam
Yalnız şekersiz değil yalnız bu değil
Bir halk yalnızdır çocuksuzsa sokaklar

Siz hızla giderken hani birden duruyorsunuz ya kırmızıda
O sırada bir kaç küçük can yaklaşıyor camınıza
Arabayı kilitleyip kendinizi müziğe verdiğiniz o an
Bir şey kırılıyor camda ama cam değil panik yok
Hasar yok kaskonuz bozulmadı
Her trafik lambasının önünde gözleri ışıklarda
Yaklaşmak için araba camlarına
Size yaklaşmak için kalbinize yaklaşmak için
Öğrenmişler nerden öğrenmişlerse duracağınızı
Daha üç yaşında gelecek bilgisi
Kayıp ve bombalanmış geçmişin yanibaşında
Giden yeşil duran kırmızı
Gözleri bir şeylerden kıpkırmızı
Çocuklar çocuklarçocuklar
Trafikte yeni bir kural görünümü
Kim bilir belki yeni bir haberci
Ne e-mail atabilir ne tweet
Ancak kendisini atıyor okuyabilenin önüne
Siyah ve siyah gözleriyle
Her kırmızıda tekrarlanan bir cümle
Ben buradayım Şam burada
Ben buradayım Hama Halep burada
Ben buradayım insan nerede

Ve çocuklar geldiler
Gelmiş bulundular geniş zamanlı küçük adımlarıyla
Gelmeyi sürdürüyorlar her kırmızı ışık yandığında
Gelenler burada

Gelmeyenler orada değil orada orası yok artık
Gelmeyenler iyi bildiğiniz başka bir yerde

Ne oldu Ortadoğuda
Kuşlar sustu misketler dağıldı sokaklar yok
Sıcak ekmek kokusu ve nisan da bazı çiçekler
Gölgesi yok muydu çimlerde mutlu bir kuzunun
Bir şarkı uçmaz mıydı mavi beyaz bir evin bahçesinden sevinçle
Geri dönülemeyen bir zamanın içinde kaldı
Geri dönülemeyen bir şarkı
Büyük sessizliğimizin sonu yok
Ne oldu ki anneler ve çocuklar
Ya toprakta sessiz ya da acı içinde
Yaşananları petrole mi açıklayacaksınız
Barbarların dijital kalbiyle mi
Kalp mi dedim hadi gülelim
Tabii böyle bir şey hâlâ mümkünse

Geçelim bunları geçelim
Soğuk bir şeyler içelim
Usta bize dört gazoz
Biri bana biri şu çocuğa
İkisi de gözlerine şu çocuğun
Sonra dört gazoz daha getir soğuk olsun
Biri çocuğun eski sokağına
Biri arkadaşı Mahmut için
Biri üzerine son yağın yağmura
Biri de gelecekteki bir pazartesi için
Sonra benim bu bitmeyen gazozumu götür dök Boğaza
Egeyi geçsin Akdenizi geçsin
Varıp bu çocuğun kıyılarına bir şey desin çocukça

Yeşil yandı
Kimse kalmadı lambanın dibinde
Çocuktan başka
Allahtan başka

Tarih Bitti

Sana bakmak toprağa bakmak kadar güzeldi
Sert şarkılar vardı yanaklarında

Sabahın sisini dalgın atlara yükledim
Senin şehrine vardım saçlarını aradım boşuna
Sen yoktun birşey yoktu
Bütün dillerde yalan söyledim sana inanmak için

Sen gittin tarih bitti milat neyi açıklayabilir
Sana bakmak toprağa bakmak kadar güzeldi

Canhû

Hoşçakalın yargıçlar
Cübbeleriniz hoşçakalsın

Toprağın
Yoksulların ve yeşil yaprağın
Kıyısına ulaşmayan kararlarınız
Onlar da hoşçakalsın

Gidiyoruz
Bir şey sormayın bir şey söylemeyiz
Sarı kağıtlarda şiir olmayı seçtik
Yüzümüzde yolların cesur çığlığı
Gidiyoruz
Dönüşümüzü beklemek kaldı size
Rüzgârın hû
Canların hû dediği bütün mevsimlerde

Murat Soyak

Niğde’de doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Niğde’de tamamladı. Marmara Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. “Gül Aydınlığı” edebiyat dergisini çıkardı. Bir dönem gazetelerde kültür, sanat, edebiyat yazıları yazdı. Yedi İklim, Çerağ, Yitik Düşler, Ay Vakti, Likâ, Yağmur, Eğitim, Türk Dili, Ardiç, Kardelen, Akpınar, Beyaz Gemi, Değirmen, Edep, Bir Nokta isimli edebiyat-sanat dergilerinde şiir, hikâye ve denemeleri yayımlandı.

Yayınlanan Eserleri:

Irmaklarca (Şiir), 2006

Bahar Sürgünü (Deneme), 2010

Acı Ceviz (Öykü), 2011

Direnış Taşı (Şiir), 2012

Kırk Öykü (Öykü Seçkisi), 2013

RAHŞ

görkemli duruşun cenk hatırası
akın akın şahlanan korkusuzluk
dağa, kuşa, ırmağa komşu eyleyen
yola yazgılı, bir muştulu haber

gözlerindeki o kıvılcımı gördüm
karanlığı delip geçen bir hızla
toprağın sesi sende mi yankılanır
çevikliğin söylenir bütün dillerde

gövdendeki denizde ipek dalgalar
zülfikar ile yoldaşlığın bildirilmiş
derin vadilerin uğultusu çizgi çizgi
inişler, çıkışlar ve ufuklar ötesi

alnında şavkıyan yeni gül akı
kavga günü gelip çattığında durulmaz
çiçeklense de badem dalları ey
durulmaz gayrı dört nala bir koşu

SONRA ISSİZ

kar yağıyor acılar üstüne
yer, yerinden oynuyor
feryat figan geceleyin
ölüm birdenbire

yaralı, gözü yaşlı dört çocuk
gün batımına yakın
bir şiiri okuyorlar sesli sesli
birinci çocuğun söylediği:
-yıkıldık yine yıkıldık gecede
uzakta yakınlarımız

neredesin, nicedir halin
sorular düğümleniyor
senden habersiz günler
ağılı suskunluğum

yaralı, gözü yaşlı dört çocuk
gün batımına yakın
bir şiiri okuyorlar sesli sesli
ikinci çocuğun söylediği:
-düşlerimiz vardı
nazlı uçurtmamız
dinmiyor acılarımız
kar yağıyor, kar yağıyor
dayanılır hal değil bu
kar, yaraya tuz gibi

yaralı, gözü yaşlı dört çocuk
gün batımına yakın
bir şiiri okuyorlar sesli sesli
üçüncü çocuğun söylediği:
-benim dediğim oyuncaklar kırık
kimsesiz kaç gün oldu

kara kışta ateş oluyor gözlerimiz

böylelikle ısıyor yüreklerimiz
yıkımlardan geçe geçe-zilzal-
yer sarsıldığı vakit

yaralı, gözü yaşlı dört çocuk
gün batımına yakın
bir şiiri okuyorlar sesli sesli
dördüncü çocuğun söylediğı:
-bir gün bizim de yüzümüz güler
güneşlenir içimiz

KÖKLER

dağlar, keten çimen, gümüş pınar
kim anlatacak hikâyemizi
toprak ile söyleşi, uyanış vakti
şu yol murtaza'ya çıkar

şahin yuvası, kekik, boz tepe
hayat yanık türküler gibi
hasan oğlu yakup, tevellüt 1333
gün görmedi, acılar yoldaşı

kuzu kulağı, karınca, kır çiçeği
yorgun, susamış çocuklar
baharın bir bildiği var, gidelim
ver elini ekrem, ver elini ikbal

Mustafa Aydoğan

1964'te Kahramanmaraş'ta doğdu. Gazi Üniversitesi İ.İ.B.F. İşletme Bölümünü bitirdi (1989). Maliye Bakanlığı'nda çalışıyor. Edebiyat Ortamı dergisini çıkarıyor. 2010-2014 yılları arasında Edebiyat Ortamı Şiir Yıllığı'nı hazırladı. Bugün Konuştuklarımız adlı şiir kitabıyla 2012 Türkiye Yazarlar Birliği Yılın Şairi Ödülünü aldı.

Yayınlanan Kitapları:

Şiir: Kendini Aynalarda Çoğaltan Şehir (1997), Bir Dolu Bakır Yaz (1999), Bahar Köpüğü (2004), Az Önce (2012), Bugün Konuştuklarımız (2012), Güneşin Ayak İzini Takip Et (2014).

Deneme: Yazma Sevinci (2014), Kitabın Kimliği (2015).

Düşünce: Yüzdeki Leke (2014). Aşk Yolcuları (2015)

İYİ DEĞİLİM

Ayağa kalkmak istiyoruz ama gücü nereden alacağız?
Muhatabımız dudaklarımıza bakıyor ama sözü neresinden söyleyeceğiz?
Eşya kendini açıklıyor ama kulakların pasını nasıl gidereceğiz?
Yıldızlar boşluğun ilmihalini yazıyor ama nasıl okuyacağız?
Namaz vakti gelmiş ama aşkın abdestini nasıl alacağız?
Şiirin kelimeleri doğmuş ama yazacak dimağı nasıl oluşturacağız?
Acının ışığı yanmış ama bakacak dikkati nasıl edineceğiz?

Yanaklarından öptüğümüz çocukların
Nasıl tutacağız ellerinden
Ölüm onları alınca
Kelimeler duyulmaz olur dil kendini yutunca

Kuşlar kanatla değil hayretle uçar
Boşluk insanın kendisinden taşmasıdır
Sebepler hüznün dipnotları
“İyi değilim” diyen birine verecek neyimiz var?

MAVİ MARMARA GEMİSİ

31.05.2010-04.30'a

Bu sabah bir kuş yarası tünedi balkonlara
Bu sabah gemiler durduruldu
Bu sabah suda kan var
Bu sabah keskin soğuklar geri döndü

Bu sabah sesler diplere gömüldü
Bu sabah harala gürele
Bu sabah mezar yerimi gösterdiler bana
Bu sabah çürümüş meyveler sabahı

Bu sabah teyzesine gidemez kimse
Bu sabah kahvaltı şöleni ertelendi
Bu sabah ucu ısınmış silahlar sabahı
Bu sabah geleceğe kanla düğmelendi

Bu sabah bir devin soluğu boşaldı
Bu sabah masa devrildi vazo kırıldı hayvan ürktü
Bu sabah bir çivi yazısı kendini açıkladı
Bu sabah okumalar yırtıldı, rahleler kaldırıldı, çocuklar geri çağırıldı

Bu sabah ironi sabahı
Bu sabah geçmek serbest
Bu sabah başını verene çabuk vize
Bu sabah yeni bir dua verildi kudüsün kalbine

02.06.2010

AZ ÖNCE

Boşluğa söylerim ben sözümü
Hava yutar onu
Kuşlar geçer ötesinden berisinden
Yılan sezer
Akrep duyar
Kurt bilir
İnsan her şeyin az öncesidir

Boşluklar olmasa kimse ulaşamaz
Kavuşmuşsak vardığımız kendimizdir
Bağrına yakın olana hasret duyar insan
Bir erkek bir kadının az öncesidir

Ruhun da cam kenarı var
Dinç olan açar
Yorgun olan çeker perdeleri
Hiç fark etmez uzak ya da yakın
Her yol ölümden az öncesidir

Mustafa Baki Efe

1972’de Bursa’da doğdu. Aslen Balıkesir Dursunbey’lidir. Üniversiteyi Uludağ İlahiyat Fakültesi/ Bursa’da okudu. Uludağ Üniversitesi Türk İslam Edebiyatı Ana Bilim Dalı’nda Doktora tez çalışmalarına devam ediyor. Konservatuarda 4 yıl Klasik Türk Musikisi eğitimi aldı. Ney üflüyor ve Tanbur çalıyor. Bursa Büyükşehir Belediyesi Burfaş Genel Müdürlüğü’nde Kültür-Sanat İşleri Yöneticiliğinde bulundu. Son 3 dönemdir Türkiye Yazarlar Birliği Bursa Şube Başkanlığı görevini yürütmektedir. 2012-2013 yıllarında Bursa Vali Danışmanlığı yaptı. Halen Bursa Emirsultan Camii İmam-Hatibi olarak görev yapıyor.

Çocuk edebiyatına yönelen şairin çocuklar için yazdığı şiirlerinden oluşan ilk kitabı olan

“Kuş Defteri” 1996’da ve 2007’de iki kez basıldı. Bir gurup arkadaşıyla birlikte **“Yolcular”** adıyla 1998-2000 yılları arasında bir dergi çıkardı. Şimdilerde yayın hayatına yeni başlayan **“Melâmet”** dergisini yine bir grup arkadaşıyla yayınlamaya devam ediyor. **“Melâmet”, “İpek Dili” , “Dergah”, “ Yolcular”,**

“Mavikuş” , “Beyaz Bulut” ve “Gece Nöbeti” dergilerinde şiirlerini yayınladı. **“Salıncak”** çocuk dergisinde çocuklar için yazdığı denemeler yayınlandı.**W.B.Yeats**’ten şiir çevirilerinin yanı sıra **Abdülkadir Es-sufi**’den makale çevirileri yaptı. Dünya Çocuk Hakları Kongresi kapsamında Çocuk Vakfı yayınları arasında çıkan **“Sevinci Eksik Şiirler”** adlı şiir seçkisi kitabında yer aldı.

Eserleri;

Kuş Defteri/Çocuk Şiirleri

Bir Bursa Hatırası/Hatırat (Kitabın Yayın Editörü)

Bir Vefadır Yaşamak adlı denemeler kitabı ve Şiirleri yayım aşamasındadır.

MÜNZEVİ

Gel ey seni münzevi seni yol düşkünü yalınayak seni
Gel ey suskunluk yamanı küskünlük inciniği seni gel
Seni dağ hatıracısı seni kuş dılcısı ölüm emekçisi seni
Seni hüznün aynacısı seni yakıcı seni gözleri kan kırmızı

Acıların sanığı aşklar tanığı gel ey deli derviş ey
Rüzgar ayartıcısı umutsuz zamanlar plancısı ey
Gel ey yeryüzü kaçacağı kalbi yar teni kar dili har
Gel koy başını dizlerime seni utangaç seni koca yalnız

Ey içinden bulutlar geçen sır bilgini hayal tufanı
Ey kente insan kokusu getiren ey bitkin mecalsiz
Ey kanadıkça kanayan serçe yarası ey halsiz ey evsiz
Ey akşam gibi her gidene ağlayan orada kalakalan şarkı

Bir çift göz siyah saçlı saf gönül yol düşkünü gel ey
Gel ey yaralar ezbercisi kolları kesik bağı delik deşik
Gel can gel ey cenin ey cünun ey çöldeki mecnun
Gel saçları uğruna Leyla'nın, canını heder etmiş can ey

Gel ey ölüp ölüp dirilen, kaybolup kaybolup giden
Gel ey vurulan, horlanan, hakir görülen... dilsiz yürüyen
Ey ömür bitiği geçmiş zaman yitiği ey hatıralar toplayan eskici

Gel başını kuşlara yasla...
Artık ömür bitti
Ömür bitti ...

DİLDEŞSİZLİKLER-1

a.

İçim تنها ten...kimsem yok! Bir insan geçmez mi bu tenhalıktan tan tan... anlayanıçimi yok mu bir insan san... uçuruma yaklaş hadi cesursan. Uzak olma dağlara. Orada anlatılamayana yan... dildeşim olur musun, sunsun kalbime dilin aşkın suretlerini. Sonra gitme. Sorma niçin. Bu gece rüzgarlı, yağmur yağabilir sabaha karşı, o bulut yine gelir. Gitme. Ecelim terliyor, ölebilirim bu gece. Seslen uyursam ses-len. Unutmadım hiç o şarkıyı ben. Ah mazi. Yaktı güzden kalan gözlerimi. Maziden başka neyi var kalbimin şimdi. Maziden bir şey var kalbimde şimdi. Ama gitme. Her şey ortaya çıkıveriyor akşam pencereye çökünce... ah dağlar! kalbimin dildeşi yaralar, yanmalar... taşlar, ağaçlar... ah acı zamanlar... ağlayışlar, arayışlar... susmalar susmalarsusmalar. Ama kimsem yok! Yok dilimi çözecek, ruhumu avutacak kim-sesi yok dilimin. Bir gün daha eksildi ömrümden bugün. Yandı hayal, kederli kemik, tırnak ve et. Kan sızdı sabaha kadar gece bir daha. Uyuyamadım şiirin uğultusuyla. O uçurumda. Uyandım rüyadan. Döndüm başa. İçim yine تنها, ten ha... yine yok kim-sesi kalbimin senden başka.

b.

Yok. Hiç. Kimse. Yok. Yok-lukmu *buyol*, hiç mi... sonsuz uzaklıklar aramızda. İstemem gelme yanıma, ben avunacak biri değilim. Bakma böyle konuştuğuma. Çok uzattım. Benim derdim başka.

DİLDEŞSİZLİKLER-2

Suskun yazgı. Sustu çorak çavlan gibi. Sesin dolaştı durdu çağıltısı dili.
Gözlerimi çevirdim içime. Sürgün. Söze dönüşmek niyeti: Ölüm saati.
Gözler kan gibi. Kahreden o büyük çaresizlik!
Bunu nasıl söylemeli? Neydi kar altında ölümün bildikleri? Ölü gözleri.
Sen aslında bilmiyorsun hiçbir şeyi. Rüyayı, dağı, karı, bıçağı. Bilmiyorsun
çağrılmayı ve kanamayı.
Hadi anlat kimsenin olmayan o yazgıyı. Dilin bin mezar olmuş. Hiç vaktin
de yoktur hem kim bilir, söylemeye acının da ilmini. Hızla geçip gideni.
Bunu bilmiyorum nasıl söylemeli?

Düştü çavlan gibi sustu ses-im.
Geçmedi kimseler yanından o ateşin.
Ardına bakmaya yoktu vakti kim-senin
O yokluğunun ürpertisi! Ah
Bir sen bilirsin bunu bir de Allah.
Devrilişi içinde gök ağlamalarının ve dağların

Mustafa Muharrem

1968-İstanbul doğumlu. İlk ve orta öğrenim yılları Bursa'da geçti. 1990'da Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. *Mavera, Aylık Dergi, Dolunay, Dergâh, İpek Dili, Vivo, Şiirden, Hece*, İtibar, Türk Dili dergilerinde, şiirlerini ve poetik denemelerini okura sundu. İlk kitabı İsa'dan Önce Gül 1999'da yayımlandı. Dil, anlam ve varoluş arası ilişkilerin temelini başlangıçtaki saflığımızın hayata el koymasında gören poetik yazılar toplamı Şiirin Fiilleri Hakkında 2002'de kitaplaştı. Ontolojik endişe kökenli imge disiplini ve sinemasallık içinde geleneği yenileyerek yansıtmaya çabalayan şiirleriyle ayrıksı bir tutumu benimsedi. Bu eserlerini 2002'de Öç Terimleri, 2006'da **Kemansız Kare** ve 2010'da **Acemi Çisenti** isimli diğer şiir kitapları izledi. Son kitabı **Dikkat Köpük**, 2013 Ocak ayında Okur Kitaplığı Yayınları'ndan çıktı.

Bir süre, Bursa Kent Gazetesi ile **gasteBursa**'da köşe yazarlığı da yaptı. Evli ve iki çocuk babasıdır.

BÜYÜK MAVİ

De ki serçeye sana selamı var şiirin

-Bay Kuytu-

bu mecazı gönderdi bir de tütünden
mezmura yükselip trenden inerken
mayhoş sevinçlere gelince minör mavileşen
kanatların fitnesi içinde göğü
kaybedersen *-kelimelerden-* üşüme diye

Bu yapraklar yağmuru tahriş edebilir
evet, damlaların cildi dayanamaz harflere
dondurma için ağlayan çocukları
kim susturacak, Tanrı veya zambak mı
kartala bulanarak mı açıklar akşam
yol kenarlarındaki geniş, karanlık dantelayı ?

*-Bay Kuytu, bavulunuz uğur getirdi bu
masum somurtuşa dağ ne kadar
saçlarıma hısım olsa da şarkılara acımaz, lodosa
ve kalabalığın uykusunu bölmüyorsa,
sonu seccade yapan papatyalara-*

De ki serçeye bir adam
kirpiklerine serilen kuşkular için
savunabilir cesedini, göl buna şaşırmamalı
ne üzüm ağlar yetim sabaha, ne güvercin
ağustos tedirgin, şişe filân kırmamalı

HENGÂME

Ah kiremitlere geometri,
şiire kavafiye öğretecekken
meltemden paydos
edilen eteklere ait kuşlu,
yokuşlu tören.

Biz geceye defnelerden tiz
yuvarlanırsak kanar dağların uykusu;
sakallı ama çocuk kalır azap
-sayfalarına küs o esmer piyango-

Vakit en çok mahlessiz gazellere benzerken
tenimiz bir sevap defteriye
kumlara, göz resûllerine, istakoza rağmen
yağmura has fiiller işleriz pastanelerde

Hiçbir armonika serçeleri atlamaz
mısra geçerken, hiçbir hece :
Elmadan uzak şarkılar ekmeğe devrilmese
patlamaz evlerde bir harfin mavzeri
kilitlemez poyrazı kalbine kimse
zeytine yaşıt bakışlardan daha okunaklı
bir levha yokken

Balkonda bir hayâl silkelenecekse
-yeterince yaprak hışırdamadı!
yelken yırtılmadı bir ünlem gibi
bir şişe kırılmadı, vardiya başlamadı!
şeftaliler somurtacak, suyun dili tutulacak ,
uçuşacak beyaz tüller! diye-
yüzler sivilcelenmiş günlerin trompetlerinden
tüten aczi bestelemiştir
polisten önce .

Akşam, *-ne kehribar ne şubat-* ressam
vesair düşünmedengövdeler
bilye oynayıp serkeşçe

boyanmak hevesindeyken
-İsa ve son yemeğın rengine -
Kimse
dervişler , bir çift
potin, bir atkı bere, bir titreme bile
parklar kadar yalvaç olabilir mi
bahçelerde sütlü kedili bir virgüle ?

SAKLAMBAÇSIZ OĞLAN

Bu yol şapka vesair dinlemeden
gözlerine çıksa delirir su ve ses kedi gibi
tekmelenir yaprak kahriyle.
Hiç umutlanma gece yarısı
ne kahveden ıssız dönen ihtiyar
ne hatırlayışların açık duvağı
rehin alır sabahı fotoğrafın kadar

Sevgilim benim o
berberin saklambaçsız oğlanı
tüller, rıhtımlar ve hınçlar için
bu kıyamete birkaç leylak cümlesi serperken
yağmurun cevaplarına karşı
yüzünden başka soru yöneltmeyen
güneşi uçurtmalara ikna eden
bulvarlarda kötü, harflerde ehven
söz kana gelince tanın provasını
kesip çapaklanmış dualar içinde
çakıya ve somuna rağmen
her defa saçlarına giden

Çünkü benim saksılarda
ünlemi güzden vazgeçiren sakal uyanışı
ay tahta masaların lânetinden
sönmesin diye, hatırla
çocuklar ekledim sedefi baygın
günahlara : Kar, arastalarla turfanda
mısralar arasında şaraptan, denizden,
inciden ayıp şeyler fısıldadıkça rüzgâra.

Şarkılardan daha dağınık, daha
dumanlı, daha çivitken çarşı
hatırla, flütten konacak
haciz bekledim vadesi geçen tenhalığa
ölümü simsiyah gülümseyerek
çelmelerken insanlar doğumevleri,

pastaneler, fuayelerde yokladım ne
arıyor tenim papatyaların sustuğu yerde ;
kalbimiz bitmeden mavileşmeyen gök nerde ?

Sobelenecek masallar varken sehere
saklamasam savaş fikrinden inen at imgelerini
üzümden çekinmeden
kasap, saraç, sarraf ve terzi
yaşatmazlar bedestende
sokak çalgıcısı olmaktadır renk efendiliğini

Hatırla, yıldızlar tafralandığı vakit
çekilecektik şehirden
bütün enseler ikimizden boşalacaktı
aynalara bir ısıklık borçlu bütün ikindiler
bütün çiçeklerin düşünceleri, bütün keder
cesetlerimiz tam ödeyecekken bütün öyküleri
petunyalar cömertlik yapıp
buğumuzun hasarını üstlenmeyecekti

Mustafa Özçelik

1954 yılında Eskişehir'in Günyüzü ilçesinde doğdu. Türk Dili ve Edebiyatı alanında yüksek öğrenim gördü. Nevşehir, Eskişehir ve Kütahya'da resmi ve özel öğretim kurumlarında Türkçe ve Türk Dili Edebiyatı Öğretmenliği yaptı. Dumlupınar Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde Öğretim Görevlisi olarak çalıştı. İlk şiiri 1975'te Gelişme dergisinde, ilk yazısı 1978'de Maveria dergisinde yayımlandı. Sonraki şiir ve yazı çalışmaları başta Maveria, Yedi İklim, Kayıtlar ve Düşünarı olmak üzere Edebiyat Ortamı, Yönelişler, Dergâh, Ay Vakti, İlim Sanat, Kubbealtı Akademi, Bizim Külliye, Düşünarı, Bir Nokta, Türk Edebiyatı, Dil ve Edebiyat, Türk Dili gibi dergilerinde yayımlandı. 1984'te Suffe yayınları, 1997'de ise Gençlik dergisi tarafından yılın şairi seçildi. 2004'te Çocuk Edebiyatçıları ve Sanatçıları Birliği Çocuk romanı, 2006'de Türkiye Yazarlar Birliği Çocuk Edebiyatı, 2008'de ise Bizim Yunus isimli eseriyle Eskişehir Sanat Derneği'nin Yunus Emre Araştırma ve 2014'te Eskader tarafından Yunus Emre'nin Dostları kitabıyla monografi ödülüne layık görüldü..

Eserlerinden bazıları:

Şiir, hikaye, deneme, masal, biyografi ve antoloji dallarında eserleri bulunan yazarın yayımlanmış şiir kitapları şunlardır: İfşa, Güneş ve Ayna, Serenat, Diriliş

Türküsü,Gül ve Hançer, Bir Irmak Düşü, Ateş Denizi, Dilim Ol Söyle....

Şiir kitaplarının dışında Mehmet Akif, Yunus Emre, Nasreddin Hoca, Battal Gazi, Mevlana biyografileri, çocuk kitapları ve antolojileri bulunmaktadır.

BIÇAK YARASI

Kendin git ve bana sesini bırak
Yetim bir çocuk gibi ona sığınayım
Geride bıraktığın bu tufanda
Sesinin yağmurunda ıslanayım

Böylece kalbimin vurgun yemiş yanı
Hep bir umudu taşısın içinde
Göç vakti bir kırlangıç olup
Yeniden dallarıma gelirsin diye

Adını fısıldasın bıraktığın fesleğen
Sesin, nefesin kokun olsun yanı başımda
Böylece bir sabır ağacı olurum ben
Beklerim seni bu تنها duvarda

İşte beni böyle alıştır yokluğuna
Böylece incinmez toprağım
Her rüyam sana açılan bir sayfa olur
Her gün seni görürüm baktığım aynada

Yeter ki sadece son bir kez bak bana
Gözlerini ve sesini emanet bırak
Onlarla her akşam dağlarına bakıp
Sana içli türküler göndereyim

Son dileğim budur senden geriye
Üşümeden gireyim geceye
Ah her kelime bir bıçak yarasıdır
Senin baktığın yerde durur acısı
Kırmızı göğün karanlık bir köşesinde

SÖYLENMEYEN

Öptüm çocuk yüzünden/böylesi daha iyi
Bir kuşun gelip/ saçlarımıza konusu gibi

Yağmurlardan söz ederek/ıslanmak doyasıya
Böylece yeni baştan/ arındırmak yüreği

Giden diğer yanındır senin/ gelense yeni yüzün
Yüzün yeni bir bahçe/ içinde sarmaşıkların sevinci

Böylece her akşam/ kanatlarımız kırlangıç
Kafeslerimizden çıkıp/ uçalım göğe doğru

Karanlık iyidir/ örter sırların üstünü
Böylece yüzümüz beyaz/ öyle çıkarız sabaha

Deriz ki hoş geldin/ varlığındır asıl olan
Boşuna değil yorgunluğun/işte kalbim

Yine seni sayıklar/ eksik bir cümleyi tamamlar gibi
Dünya durdukça böyledir hep aşkın kehaneti

Sözü yorup canı üzmeden/düşmeden yanlıslara
Dağılan tesbihi/toplamak gerek yeni baştan

Öyleyse önce bir yağmur/ getirelim toprağımıza
Bak nasıl göverecek/ tarlamızda buğdayın rengi

Kalbimiz çocuk kalbi/ saçlarımız dağınık
Hadi bahçelere girelim/yeniden tut ellerimi

SEVDA MESELİ

Aşktı ateşti su idi lale
Tutuşan sevda bilindi mesellerde

Öyle bildik Leyla'yı
Her birimiz birer Mecnun olup
Sevdik ve hayran olduk biz de

Aslı derken Kerem
Çoğaldı kalbinin ateşi
Alevi şimdi bütün dillerde

Sevdadan payımıza düşen hatıra
Bizi de bulur bu akşam vakti
Karanlığın sesinde

Bir nisan bahçesinde
Açılır erguvan utangaç
En mahmur renginde

Leyla biter
Konuşur Emir Sultan
Aşkın öteki seherinde

Meseller bitse de aşk bitmez
Her dem yenisi söylenir dillerde

Osman Özbahçe

1971 Konya doğumlu. İlk ve orta öğrenimini Konya'nın Ilgın ilçesinde tamamladı. Ilgın İmam Hatip Lisesi (1986) ve Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi mezunu (1991). İlk şiiri, *Yeni Taşova* gazetesinin sanat eki olarak ayda bir çıkan *Kültür Edebiyat* dergisinde yayımlandı (Mart 1990). Şiir ve yazıları *Ayane*, *Dergâh*, *Yedi İklim*, *Kayıtlar*, *İkinci Yazıları*, *Yarın Edebiyat*, *Hece*, *Çerağ*, *Edebiyat Ortamı*, *Bumerang*, *Okuntu*, *Kökler*, *Memleket Dergi*, *Karagöz*, *Aşkar*, Ücra ve *Mahalle Mektebi*'nde yayımlandı. Nisan 2003-Haziran 2006 tarihleri arasında (12 sayı) yayınlanan üç aylık edebiyat dergisi *Kökler*'in yayın yönetmenliğini yaptı. 2007 yılında yayınlanan *Kural Dışı* adlı kitabı, Türkiye Yazarlar Birliği tarafından eleştiri dalında yılın kitabı ödülüne değer bulundu. Hakan Şarkdemir ve Serkan Işın'la birlikte Şubat 2008'de yayına başlayan *Karagöz* dergisinin kurucuları arasında yer aldı.

2008 yılından itibaren Türkiye Yazarlar Birliği yönetim kurulu üyesidir.

Yayınlanmış eserleri: *Uzun Yürekli Nehir* (şiir / 1999), *Düşmanlık* (şiir / 2004), *Kral* (şiir / 2006), *Türkiye Kitabı* (şiir / 2012), *Çağının Mimarı Mimar Sinan* (biyografi / 2003), *Kitabımı Öğreniyorum* (çocuk kitabı / 2005), *Sağlam Şiir* (eleştiri / 2006), *Kural Dışı* (eleştiri / 2007), *Modern Şiirimizin Kökleri* (eleştiri / 2008), *Analiz* (eleştiri / 2013).

DÜŞMANLIK

Kim kurtulabilir sağ elimden!
Sağ elim Tevrat'ın, Zebur'un, İncil'in
Yeniden nazil olmuş tazeliğinden
Kopartılmış bir bıçak
Kim durdurabilir parlayınca ışığı!
Işık
parladıkça sağ elim
Sağ elim
parladıkça hiç aşılmamış bir kıştan

Işık çoğalıp "XX. yüzyılı sakın adamlar olarak geçirdik"
Çoğalıp "I. Dünya Savaşı'nda yenildik"
"II. Dünya Savaşı'nda yenildik"
"Bütün devrimlerde, bütün darbelerde yenildik"
"XX. yüzyılın her yerinde yenildik"
"Oysa Bedir'de, Malazgirt'te, fakat Çanakkale'de"
"Aslanlar gibiydik hem Mekke'nin, hem Bizans'ın fethinde"
"Bizdik yüz defa bağırان, yerinde duramayan"
"Şimdi çoğalıp evlerde duran, evlerden bıkan"
"Çoğalıp düşmanlık nedir bilmeyen"
"En çok barışçı olan, en çok davul çalan"
"Nerde evlerde durulmaz olan!"
"Nerde damarda duran, yüz defa bağırان!"

"İşte yürüyor kar gökte biri"
"I. Dünya Savaşı'nda yenilen biri"
"Başıma düşecek gökte biri"
"Kar gıcırđıyor biri gökte"
"Yürüyor çünkü bu kış kaderimizi delerek"
"Kar deliyor işte kaderimizi mevsimin ince beşiğı"
"Uzanıp"
"Uzanıp duruyor gökten biri"
"Yürüyor gök karda biri"

Soluğumu tuttum, soluğum tırmalayarak inilen
Bir patika bulup çıkaracağım orduma ordan

Orda yalnızdım kışta yürüyen biri
I. Dünya Savaşı'nda yenilen biri
Bütün darbelerde, bütün devrimlerde yenilen biri
"Neden," dedim "bir kelimeyi bir kelimenin yanına koyarız"
"Neden bir kadını bir adamın"
"Siyahı siyahın beyazı beyazın yanına"
"Çevirip karıştırıp siyahı beyazın yanına"
"Nerde bu adam karısı dul kalmak"
"Dul kalmak kurda kuşa yem olmak"
"Nerde çünkü ite çakala, tek dişi kalmış canavara"
"Meydan okuyacak devlet"
"Neden zihnim kor kesilmek"
"Renksiz dolmak"
"Dünyayla sağır olmak"
"Her savaşta, her darbeye, her devrimde"
"Durmadan yenilen biri olmak"

Zamana sokulmuş bir kıymıktım ben
Bir kez daha, sadece bir kez daha yenilecek biri
Avcumu kanatan kayrak bir taşta zonkluyardım ben
Ne işim vardı da bir taşta benim kayrak
Gözümün birden maviye girip çıktığını hissettim
Yepyeni bir savaşa, kanımı dolduran
Sağ elimi dolduran uçsuz bucaksız
Bir savaşa girip çıktığımı hissettim
Kalktım, hiç aşılmamış bir kıştan çıkan
Rüzgâr yakmış yüzünü hem yüzü rüzgârdan
Yanmış bir adamdım işte ben
Yepyeni bir ahenk, yepyeni bir komutan
Yüzüne biraz dikkatli bakınca bir uğultu
Yayılan içinizde kıpırdayan bir düşman

Hemen çünkü "Düşman!" der demez
Serbest vezinden çıkmak istersiniz çünkü ben!

Hey yavrum hey! "Şunun düşmanını öldüren bir kelime imdada yetişse!"
Hey yavrum hey! "Bir kafiye, bir zengin mi zengin bulup ahengi yatıştırırsak!"

Hey yavrum hey! “Burda kalmış bir komutan!”

Bir kelimeden, bir kafiye den söz eden kim!
Benden ulu bir komutan
Ulu bir ahenk kabardıkça
Dört kitaptan
Hiç aşılmamış bir kıştan
Kopartılmış sağ elim
Taştıkça! “Şu ahengi bir yatıştır sak!”
“Yayıyor içimize!”
“Bu cellat çatlayacak!”
“Çabuk!”
“Çabuk yatıştır sak şu düşman!”
“Kanını atıp ortaya birazdan!”
“Bağıracak!”

“Bunların yürekleri atıyoool!”

TRAMPETLER

Oldum olası nefret ederim trampetlerden
Kurbağa bacaklarını hatırlatır bana o salak
Ritim tutkusu kulaklarında susmayan vakvak

Yaz boyunca annemle didiştim
Karıma küstüm, küçük kızımı azarladım
Oğlan kardeşime tokat attım
Kaş çattım kız kardeşime
Hepsinde de ben haklıydım

“Nedir,” dedim “peş peşe patlayan tomurcuk?”
“Pür dikkatten başka nedir?”
Sabah akşam, “Çatladım!”
Çünkü ben trampetlerden nefret ederim!
Benim, “Vur gidi! Tut gidi!” dünyayla kapışan ruhuma
Hiç de uygun değil trampetler
Hele bir de uygun adım
Yürümek fikri yok mu, delirtir beni
Yağmur yahut ansızın patlayan bir fırtına
Ruhuma dolmak için hazır durur daima

“Meğer sessizlik tuzakmış,” dedim büyük bir kırgınlıkla
Bütün yaz bir sağıma bir soluma dönmekten yoruldum
Ayaklarım uyuştı karanlığa sarkıtılmaktan
Ağırlaştılar topuklarımı kıracak kadar

“Ne olacak!” dedim dedem gibi elimi havaya atarak
“Güçsüz bir ruh”
“Trampetlerin içinde zıplayıp duran bir kurbağa”
“Gülümsedikçe düzen, disiplin, nizam, intizam ve o lanet”
“Sasılığa çarpıp durmakta”

Sokaklardaki şenliği, sulardaki sertliği
Darmadağınık eden kahkaham
Bir su motoruna dönüşüveriyor
Haçlılar

Boğazımda birden
Kesintisiz bir pat pat

İşte bir yağmur başlar ve beldeyi ıslatır
İşte bir rüzgâr kasıp kavurur herkesi
İşte gök alçalıp yüzüme batar
Terletir ağırlığından

VİDA

ışığımla boğuluyorum ben pırıl pırıl Tanrı'm
yanaklarıma damlıyor ay
yapışkan bir sıvı olarak
akıyor gecenin damından

seni düşündükçe sofra bezi çırpıyor gözlerim
çenemdeki çimenliğe konan kuşlara
uzanıyorum kıyı boyunca iri açan sessizliğine
yârimin elleri eski takvim yaprakları
uçuşuyor varlığımdan çıkan sesin bahçelerinde

senli sensiz üşüyorum ben
eski uçurumların yeni ikliminde
yüzüm yayları fırlamış eski bir koltuk
yüzüm içi balık dolu kovalarda zıplayan
güneşli bir günü sağırılaştıran yüzüm
senli sensiz üşüyor Tanrı'm

çatlak bir daktilo mu benim ağzım
neden çürük dişimde gizlenen mezarlığa
yaklaşınca evin uykusu oluyor ellerim
beynimde kıvranan yılları
çalkalayan rüzgârın yarıklarından sızıyor ellerim
deşiyorum kalbimdeki kalem karanlığını
yıkandıkça kirlenen kelimelerimle
kalbimdeki aylak doku
köpüklerini terkederek geri çekilen ordu
sınırları aşkın haritasından alınmış
bir dikdörtgenin içinde öldürüyor yüzümü
her sabah ulu bir çınarı kuşlarla dolduran kız
yaklaşınca evin uykusu
evin kumrusu oluyor ellerim

Suavi Kemal Yazgıç

1972’de İstanbul’da doğdu. Yazıları, şiirleri ve hikayeleri Ülke, Yedi İklim, Dergah, Kırklar, Yeni Dergi, Eksen, Bu Ülkenin Çocukları, Martı, Kanat, İtibar, Bir Nokta ve benzeri pek çok dergide yayınlandı. Ayrıca Sağduyu, Yeni Şafak, Milli Gazete’de yazdı. Haftalık İntermedya Ekonomi dergisinde muhabirlik, Gerçek Hayat dergisinde Editörlük ve Yazı İşleri Müdürülüğü yaptı. Halen İnfomag Yayınları’nda editör. Sebepsiz Serçe ve Taş Suya Değince adlı iki şiir kitabı Kırk Gri Hırka adlı bir öykü kitabı yayınlandı.

HÜSEYİN'İN DOĞUMUNU BEYAN EDER

çarşılarda bir kara su akıyor
gazzeyi yedi kapısından dolduruyor o zehirli sıvı
hüseyin o gün doğuyor
annesi son nefesini verdiğiğinde

çakşırlar parçalanıp çarşılar karardıkça
büyüyor Hüseyin
Hüseyin büyüdüğüçe öğreniyor
siyahların örttüğünü silahların öldürdüğünü
Hüseyin öğrendikçe
büyüyor onu yutan gazze

çarşılarda kara bir irin
kulaklarda zehirli bir ritim
Hüseyin büyüdüğüçe
küçülüyor onu Hüseyin yapan dünyası
onu Hüseyin yapan bahçe küçüldükçe
büyüyor gazzeyi kaplayan fosfor

takvimler tükenince
tükenince insan denen insan
yırtılınca şehri örten atmosfer
feri sönünce güneşin
atetükenince insan denen insan
yırtılınca şehri örten atmosfer
feri sönünce güneşin
ateş
yükselince gazzeden
kalkıyor hüseyinin gözünden perdeler
Hüseyin o gün doğuyor aslında
babası son nefesini verirken

ve şehrin yedi kapısı kilitleniyor
ve gazze bir tuzak oluyor Hüseyin'e
ve çarşılarda o kara
o zehirli sıvı bile akmıyor sonra

YERYÜZÜ NOTLARI

1

ayaklarımızın altında
yağmalanmış bahçelerin
tez dökülmüş yaprakları
yani unutulmuş
coğrafya dilimleri

belli ki taş kesilmiş yüreğimize
dokunamayız ellerimizle
ve bir yalan daha yürürlüğe girer
bilmem kaç sayılı resmi gazetede

yüklükte terk edilmiş
içlerinde yittiğimiz haritalar
ki ayaklarının altındayız
baş tacı ettiğimiz yalanların

ve bereket ve vefa ve diğergamlık
sözlüklere iltica etmiş üç kelime
bir gülün açmasını bekliyorlar
dönmek için evlerine

ne zamandır bir kız ismi İstanbul Somali'de
ve londrayamüceher olan Tac Mahal
ne zamandır katlanıyor newyorka
Drina, Beyrut, Şam, Mogadişu, Ahlat ve saire
ne zamandır bekliyor
yağmalanmış bir bahçenin metanetiyle

2

yalan da söyledim
sığamadım bana ezberletilen doğrulara
hakikat için kaçtığım eve
kaç kez yüzüm yerde döndüm
kapı tokmağıyla dertleştirdim kaç kez

siğamadım bana ezberletilen doğrulara
hakikat için kaçtığım eve
kaç kez yüzüm yerde döndüm
kapı tokmağıyla dertleştim kaç kez

çağrılmadığım o kapı
açtı kendini bana
bütün cömertliğiyle
kustu yüzüme nankörlüklerimi
kumaşlarla sardı sonra
cümle isyanımı
dudaklarımdan çağlayan
tövbeler aşına oldu
ve secde ettim kibleye
sübhanerabbiiel ala
sübhanerabbiiel ala
sübhanerabbiiel ala

3

trajedilerin inşa ettiği şehri
komedi yıkıyor
ve perde düşüyor
taş kesilmiş bedenlerin üzerine

4

dünyayı ayaklarımın altına almadığım için
şimdi yüzünde bir benim
yağmalanmış bahçeler çölleşirken
ve unuttuğum coğrafyanın ağırlığı
kırarken eklemlerimin kibrini
söyleyin artık susmayın
hangi sapan kurtarır?
hangi sapan kurtarır?

taş kesilen yüreğimi

ZUR JUDENFRAGE

orada bir uyku seti için terk edilmiş arkadaşlıklar çölünde
sırt sırta vermiş iki akbaba olarak uçuyoruz
omuzlarımızda “Das Kapital” ve “MeinKampf”
ve ezberimizde “Şer Çiçekleri”
bir yalana arka çıkmanın bedelini
bir diğerinin altında kalarak ödüyoruz

seküler dualar adıyoruz
adımızın anılmadığı parlamentolara
adımızın anılmadığı antları tekrarlarlarken
vatandaşlık numaramızla at yarışı oynayıp
vatansız kalıyoruz tekin olmayan bir hayalin peşinde

biz ki yirmi dört ayar altın
parmaklıklılı kafesimizde
sevinçten yirmi dört saat parmaklarını sıklatan çoğunluğuz
biz ki işporta tezgâhlarından tamah ettik
“TÜRKİYE'DE GERİ
KALMIŞLIĞIN TARİHİ”ne
biz ki bir “ah” ettik mi
karşiki dağlar alışveriş
merkezi olur
ya da toplu konut kooperatifi
ve biz ki
zekatı ödenmemiş
zekamızla
avlıyoruz bizi bekleyen yemleri
ve yakalanıyoruz daha taksitleri bitmemiş
küçük mavi çiçekli uyku setimize

orada frambuazlı çörekler için terk edilmiş
arkadaşlar çölünde
sürünüyoruz iki başlı çatal dilli bir yılan olarak
sırtımızda “İNSAN HAKLARI EVRENSEL BİLDİRİSİ”
midemizde Ortadoğu, Hindistan, Afrika ve Çin

biz ki bir kez biz olamamış
bir benler kalabalığı
olarak yürüdük sahnede
kimin bayrağını salladığımıza dikkat etmeden
gurur duyduk astığımız kumaştan
hiçbir şey duyamayan kulaklarımıza inat
bağırdık sesimizi duyurmak için
bronz heykellere
ve döküldüğümüz kalıpsızlıkta
bıraktık kendimizi
benliklerimizle derinleştirdiğimiz
sıradanlığın uçurumuna

orada sallama ısırgan otu çayı için terk edilmiş sevgililer çölünde
kırılmış düşlerden ve kadri bilinmemiş rüyalardan akan kan
sızıyor kumulların arasından
ve ölümsüzlük otunu kaybeden Gılgamış
yeni dünya düzenini yazıyor tabletlere

biz ki unuttuğumuz doğruların tahtına
kendi uydurduğumuz yalanları oturtmuşuz
biz ki kredi kartı borcunu patlatıp
yaşama sevincimizi söküp atmışız kalbimizden
biz ki dişçi koltuğundan elektrikli sandalye
bıçaktan giyotin yapmışız
yirmi dört ayar altın kafesimizi
vatanımız belleyebiliriz
ve adımızı söktüğümüz gibi kafa kağıdımızdan
yudumlayabiliriz kafa tasımızdan
can dostumuzun kanını

orada q klavye ile yazılmış elifler çölünde
bulunur mu bizim ismimizden bir harf
bulunsa da kurtarır mı Yusuf
benlik kabusumuzun en sık
kuyusundan bizi

Şakir Kurtulmuş

1958 Eskişehir doğumlu. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladı. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri Bölümü'nü bitirdi. 1977 yılından bu yana çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı. Yeni Devir Gazetesi'nde uzun bir süre 'Sanat-Edebiyat' sayfası hazırladı.

1980 yılında 'Tin Yazıtları' isimli bir edebiyat dergisi yayınladı. Önce Yayın-Dağıtım' isimli firmasında kitap yayını ve dağıtım faaliyetinde bulundu. İnsan Yayınları'nın kuruluşunda görev aldı. 'Yeni Haber' gazetesinde çalıştı. Eskişehir'de lise öğrenimi sırasında arkadaşlarıyla birlikte 'Fecir' isimli bir duvar gazetesi çıkardı. İlk şiiri Maveria Dergisi'nde 1978 yılında yayınlandı.

Kıyam, Yönelişler, Maveria, Aylık Dergi, Bursa'da Sanat Edebiyat, Edebiyat, Türk Dili, Şiir ve İnşa, Ay Vakti, Şehir ve Kültür, Yedi İklim dergilerinde şiir ve yazıları yayınlandı. 'Ah Güzel Bir Gün' isimli ilk şiir kitabı Akabe Yayınları'na 1985'de yayınlandı. Beyan Yayınları arasında 'Hz. Hamza' ve 'Bilal-i Habeşi' isimli iki biyografi çalışması çıktı. 'Yusufun Kuyusu' isimli ikinci şiir kitabı Yedi İklim Yayınları arasında 2013 yılında yayınlandı. 'Ölüm ve Ayna' isimli üçüncü şiir kitabı da yine Yedi İklim Yayınları arasında 2014 yılında yayınlandı.

YETİM AY

soğuklara sarılmış güneşle
ete kemiğe bürünmüş
dualar
sularken sessizce harfleri
rıhtımda şafak ayininde
esenlik bildirisiyle
yetim bir ay sanki
gün ağarmaya hazır

ektiğin şiir çiçeklerinden
hayata bağladı bir tutam gül
ve boyadı yetim bir ayın
kalp damarlarındaki kanı gül

içimdeki öfkenin yürüyüşü şiir
içim yeni bir bahar sancısı
elele güneş ve rüzgar ve yetim ay
besliyor öfkeyi doğuran hüznü

dokunduğunda kalbine sessizlik
sanki bir yetim eli

dağlardan tütüyor yankısı sesimin
denizlerden içimdeki öfke
gecenin mahzeninde uyuyan ay
uzanan gövdemi titreşimlerle çağıldatan
kinleri tutup dışarıya
öfkemi her sabah yeşerten toprağımda kalbimin
öfkemi büyüten her sabah yenileyen
sanki halep'li bir yetim eli
sanki gazze'de bir çığlık

ÖFKE

avuçlarımda taze
açlık hissiyle dua
ateşe serpilmiş gök konuşmaları
terlemiş hamurdan çocuk bedenleri
ateşli ve kımıltısız yakan içini
rüzgara bir dağcı hızıyla
bir kartal okuyla yönelen
taş olup süzülen dolgun kara bulutlara
serinlik veren
yeşeren
taze ot bitiren
yeni umut halkaları çoğalan
sınırsız
yemyeşil alanlar hınca hınc askerler

kuşlar sabrımı ölçmede sabah ayininde
filistin'e adanmış bir beden
kaç gün yol yürümüş kardeşlerine
ruhunu adanmış cennete
o çocuk ki anne sıcaklığına özlemle
dokunarak kalplerimize
tırmanıyor gazze'den göğün cam duvarlarına

benimse renkli ve sessiz öfkem
nerde sabrımı sırtlamış ceylan gibi koşan
hani kararan bulutlarda yeniden doğacak olan
sakin ve şedid ve tevekküllü öfkem
seni yeniden doğuracak
sabahı şehadet şarkılarıyla
yara yara geceyi kartal kılıçlarla
kivrak ve bol çiçekli toprak
seni yeniden doğuracak öfkem

AKDENİZE DÜŞEN ÇOCUKLARIN İLK SÖZLERİ GİBİ

11.

ellerinden çarpar üstüme üstüme deniz
ruhuna nakış gibi işlenir şehidlerimizin sesi
bir ikram gibi gelir ovalardan dağlardan gelir
şiiir fırtınası rüzgarlardan
belkıs'insarayından tekbir sesi
yusuf'un kuyusundan tevhid sesi
beyaz ülkeden gelir deniz
yeni bir ülkeden
kovulmuş şehirlerden gelir
senin bildiğin rüzgarlardan
benim bildiğim ülkeden gelir deniz

ortadoğulu ustanın gözleri vurdu beni
acemi avcının elindeki av gibi vurdu
mescidi_jaksa'nın kalbi vurdu
denizi döven dalgalar gibi vurdu
mermiler gibi vurdu
yağmur gibi mermiler hem doğudan hem batıdan
kuzeyden ve güneyden gelen mermiler vurdu
akdeniz'e düşen çocukların ilk sözleri gibi vurdu
son sözleri gibi vurdu
dağ yordu ellerin yordu
kudüs gözlerin senin , usta
sözlerin vurdu beni
dünya haritasında
ortadoğu'nun kalbini
işaretleyen ellerinden
kalbimin üstünde titremeler
12.

orman kırmızı deniz yeşil gök sarı
ey sesim
ey 'yitik cennet'im'in sesi
ey ben

ey benim siyah yüzüm
ey kudüs yüzüm
ey benim kurşun geçirmez
inci bakışlı sessizliğim
mavi sofralarımızda canlı canlı kuşlar
bakır tenli balıklar
sedef bakışlı yerliler var

Vural Kaya

1975 yılında Konya’da doğdu. İlahiyat okudu. 2007 yılında “Cahit Zarifoğlu’nun Çocuk Kitaplarında Temel Değerler konulu çalışmasıyla yüksek lisansını tamamladı. İlk şiirini 1995’te yayınladı. Hece, Dergah, Kaşgar, Kırklar, Kırknar, Kökler, Karagöz, Mahalle Mektebi, Edebi Pankart, Milli Gazete, Yeni Şafak Kitap gibi dergi ve gazetelerde şiir ve eleştiri yazılarını yayınladı. Bumerang Kültür Sanat dergisi ve Turnusol Edebiyat dergilerinin yayın yönetmenliğini yaptı.

Şiir eleştiri yazıları yanı sıra çocuk edebiyatı alanında da eserleri olan Kaya, Diyanet Çocuk ve Konya Çocuk gibi çocuk dergilerinin de yayın koordinatörlüğünü yaptı. Ülke çapında kırk yaş altı şairlere verilen “Zemçi Çetinkaya Şiir Ödülü”nün kurucusu ve organizatörüdür. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Yayınlanmış Kitapları;

Renga(şiir)

Cezbede Bir Narsist(şiir)

Arınma Festivali (şiir)

Kuşların Kalbine Dokunmak (çocuk denemesi)

Kuşlar Attaya Gider (çocuk şiirleri)

Kuşlar Benekli Gökyüzü(çocuk denemesi)

Kumbarama Dolan Şiirler (çocuk şiirleri)

Çocuklar Gibi Güzel Şiirler(antoloji)

Çocuklar Gibi Güzel Masallar (antoloji)

Çocuklar Gibi Güzel Öyküler(antoloji)

Kutlu Çocuk(çocuklar için siyer)

Necipcik Necip Fazıl(biyografi)

TÜRKÇE ŞİİR HIÇ DOĞMAMIŞ GİBİ TÜRKÇE'DEN

sayın çok modern türk şiiri izleyicileri
bugün sizlere ökçesiz metafor'la
noksan gönyeden bir haber sunacağım
biliyorum sıkınlık verecek size
eskiden olsa size bir resim yapar
resimsiz bırakmazdım sizi
ortasından ırmak akan bir çiftlik resmi yapardım
sağında solunda ağaçlar
bir de köprüsü olacak ırmağın üstünde tabii
minimini
henüz başka şeyler çizemeyen çocuk yaralı bir
şiirdir

lastik ayakkabılarla büyümek metafor değil
ökçedir ama; ökçesiz kurgu anlamasa da olur bunları
o aralar her şeyin tadı tuzu vardır, her şeyin tadı tuzu
ekmeği aşı şiirdir
domatesler dil burmaktadır ve gdo şiire dahil değildir

yedi çocuklu halalar ölürse şiirdir
turhallı bir kadın 45'inde kalakalmış öylece
öyküsü ağır fakat gene de şiirdir
onuncu kattan düşen sıva işçisi şiirdir
selüloz fabrikalarında karın tokluğuna
emeğe emeğemeğe abanmak da şiirdir
alaylı istihza ile mektepli istihza
aralarında anlaşarak konuyu bağlamışlardır
babadan kalma işanlarından otoparklardan
dünyayı haraca bağlayıp şiir söyleyenler
tersine bir başka şiirdir
mekkarelerle kazanılmış istiklal de bir şiirdir
istiklaller istikballere saçılmışsa
konuşan şey ve şeyler ve her şey şiirdir
yok aslında bu şiir değildir

böyle koçmalarla koçaklamalarla

aşk bir şiirdir hem ewelce milletimdir
milletim şiirdir milletim yoktur eskisi gibi
püsküllü koltuklar kadife kaplı yeşilin ağır tonu
dedem alüminyum işçisidir o aralar
çocuk aklımda hep eski bir şiirdir
kanser sülaleye girmemiştir henüz; hayat şiirdir

sayın türk şiiri izleyicileri bahar geliyor
baharda eve ekmek tuz götürmeyi unutmak şiirdir
üç dosya gönderdiler üçü de zipli
yüksek değerde bir mahvoluş içlemlî kaplamalı
şiirdir
hadi bu çok modern ölmelerden sıyrılısın sıdkımız
geri git sayın türk şiiri
geri git hadi
düşle modern arası 90'larda mesela
yoklukla yürürken
bağcıoğlu apartmanında mesela
yeni adamlar geldiler yeni adamlar alıp gittiler
nacifikret sokağı
nacifikret sokak şimdi şiirdir
fikirhanemizdi fakirhaneden bozma
ahmet'le ben uzun kış gecelerinde
tir tir soğuktan iki kişilik şiirdir
hüseyin kıl testereden sosyolojiye
ilerleyen yıllarda, savruk bir aşktan
dağ gibi kalbini ankara'yla doldurdu
yazıktı hüseyin'e
yazıktı hüseyin'e fakat hüseyin şiirdir
ahmet şiirdir
fikretnaci sokak şiirdir

hüseyin'e yazıktır sayın türk şiiri izleyicileri
batı'da bir akım hapsirsa
nezle olur türkçe'miz
ahmetlihüseyinli günler
türkçe bir akımdı işte görmelisiniz

doksanlar şiirdir akıllı bir şiirdir
hüseyin'in boşa savrulduğu aşka benzemese
ah doksanlar kocaman bir şiirdir
bunu söylemek istemezdim ama
"türkçe bir şiir hiç doğmamış gibi türkçeden
sayın modern türk şiiri
"umut ver bize umut şiirdir

ÇAĞRILACAKLAR İÇİN AKŞAM GAZELİ

hepimizi çağıracaklar hepimiz orada olacağız güneşin bittiği yerde
artık hepimiz meysus bir balçıkla anılacağız hüznümü sana bırakacağım
bilmezsin sen buraları denizleri dehlizlere kavuşturan yerler cınlayacak
hepimiz ne bıraktıksa geride gelip eğilecek ulu çınarlar gibi göğe

çiçekler açmayacak bir daha hepimiz orada olacağız yine de
sesleri örseleyecek baharlar sesler kovuğundan çıkacak eskiye doğru
çirkefler kör olacak hiç tanımadığınız deliler geçecek sıra sıra
ummadığınız patikalardan öleceksiniz hepimiz orada olacağız

belki de gelip geçmemiştir zaman cürmümüzdür geçmişle aramızda
tedbirlerim ele avuca sığmaz kalp çırpışlarım kimsesiz bir nedametle
öylesine yaşayıp öylesine ölenler için bir müzik doğacak yeni, yeniden
akşam, nerde olursan ol kim olursan ol yine akşam, bu kalır hatırdadır

MÜKEMMEL MUTSUZ

ben bu kış ölürüm belki, ben devlette ve tabiatla bir hiçim
eski bir dostum arar belki geçen geri bu ölümle ve devlette beni
kalbime dokunan şeyler söyler; olur mu olur tabiatım bu
ilk ayrılışlar unutulur –unut sen de- mil çekilmiştir şiirlerime
umursanmaz mutsuzumdur mükemmel kaderler gibi
bahis açılacak baharlar geçmiştir can eriği acıtmaz içimi
eski bir dostum arar da beni bu ölümle ve devlette beni
bunu da düşünebiliriz hayatta ve tabiatla mesela hadi düşünelim
alef'in dağınık saçlarından bir dergi kapağı vardı o yıllarda
mehmet ali iyice seyrelir aramızdan iyiceleri ayrı sevelim

ben bu kış ölürüm belki de hayatta kalmam böyle giderse
nacifikret sokakta toplanıp can havlimize basılmamış olsa bile
nacifikret sokakta toplanıp türkölü şiirli geçitler gelse geri
gençlik fotoğraflarını kırık esrik yerlerinden kırmasak da
ulu çınarlar –kasabanın ortasında- geçer aklımdan
siz geçersiniz yan yana, gururunuz söz söyletmez o aralar kadere
çok ilerde çok çok ilerde olacak şeyler karalıyorum sanırsınız
çok ilerde bahar gelecek mesela onu söylüyorum ne saçma
çok ilerde çiçekler borsaya yenik düşecek; elbette düşer çiçek
daha çok ilerde olacak şeyler için söylüyorum
bir mutsuzu kuş resimleriyle onarsalar avutsalar da
onları uzak yerlerde gelinciklerle avutsalar
birlikte yürürler belki devcileyin bir maviye; maviniz çok şık
ben bu kış evsizleri seveceğim eğer ölmezsem
çok ilerde ben bir mutsuz oluyorum düşünüyorum da mükemmel
insan habire dönecek el değişecek bilmeyecek dur durak
oğlum büyüyecek oğlum avuçlarımin arasından
öyleyse oğlum benim çizdiğim baharlarda ölmüş çiçekleri
nereden bulacak oğlum çok ilerde ve mütakamilen
iyi haberler vermeliyim umut vermeliyim dahası
fakat umut aldanmaktır diyenleri nasıl çizmeliyim mesela
çok ilerde çok ilerinin herkesini ve büyük konuşanlarını

ben bu kış ölürüm belki, kimse bilmez öldüğümü
bana öyle üzgün bakma mahmur bir göğüm olacak

görebiliyorum bazı şeyleri işte yarın bir bir gezeceğim eskiyi
meleze fikreylediler gerçeğimizi diyelim
sözgelimi murdar bir zihin ve çarpıtıcı; buna dayanmam
şairleri öldürüp ardından filmini çekeceklermiş olabilir
çok ilerde konuşulacak şeyler için şimdiden
yarın uzak yerleri ölürüz istersen rengarenk yerleri
çok ilerde bir yerde geçip gittiğimiz ağır korkular geride kalmış
durduk yere hızlanıyoruz gözleri ne renk eskinin
bir gece vakti olur da bir kedinin gözleri gibi eskinin
her şey mükemmel olacak diyorsun fakat
çok ilerde büyük hatalar için büyük gelecekler
büyültür her şeyleri -hayattır-

kimseye gücenmem akşam olunca biraz şiire dadanır
hafiflerim belki biraz

Yahya Kurtkaya

1985 Rize doğumlu. Çocukluğunu ve ilk gençlik yıllarını Karadeniz'in bir kıyı ilçesi olan Akçaabat'ta yaşadı. Viyana'da İktisat ve Sosyoekonomi bölümlerinde öğrenim gördü. Şiirleri, şiir üzerine düzyazıları, Almanca ve İngilizce'den yaptığı tercümeleri muhtelif dergilerde yayımlandı. *Barınma Felsefesi* ve *Azalan Kuş Nüfusu* isimli şiir kitabı mevcut. İstanbul'da yaşıyor, TRT'de çalışıyor.

Barınma felsefesi

I.

bu çatı altında yaşıyoruz sen ben ve onlar
kimliklerini şeffaf kutularda saklayanlar ve sonra
bin kilit içinde modern sergilerde gösterenler
iki türü oluyor insanlığın böylece
iki türdür eninde sonunda biz ve onlar

senin ve benim tek eylem olma uğraşımız
çatıları ve müzeleri yıkma aşkına olunca
garibanlar iç ceplerinden çıkarıyorlar
şiiirlerine ve aşklarına dadanmış geçmişlerini
korunaksız yaşarlar çünkü hayat
korunduğunda zorlaşan bir harekettir

soruyorlar kim koruyor diye şu göğü ve ağaçları
milyarlarca toprak parçasını sonra
hadi gel diyelim bir uğraş yapışmamış yakalarına
tırnaklarını kemirmemiş hiç vesvese
bundan sebep öyle rahat yaşıyor bütün renkler

yaşayamayan onlar ve biz kendi içsavaşımızda
çünkü dilimizi tutuyoruz tutmadığımızda kalbimizi
bir eylem etmediğimiz tüm kalabalığımız
dağılışı gibi bir ölü evinin
kendi yalnızlığına dönen ziyaretçileri

şâirin sesi gür çıktı mı anla içinde teslim olmuş
bir meczup doğmuştur gökten ve ağaç renklerinden
simyası barınmaktır tek şart altında
çatısına konan büyük kara kuşlar ve tipi
geçiş olmanın bir mevsimin habercisi
artık zor olacaktır yünlü giysiler ve bereler
artık yazın da düşecektir içine çiğ taneler

görüyoruz işte konuşunca barınamıyor insan
ancak susunca katlanabiliyor biri bir diğerine

gizleyince içindeki açığı örtülüyor korkusu
sıkıyor kendini bir daha ve bir daha
modern kullar oluyoruz allah'ın önünde
bir tek ona açıyoruz tüm kilitlerimizi
II.

eski çağlardan duvar yazıtlarından ve papirüslerden
bu yana değin koşup gelen bir büyü var
kasırgalar ve tufanlar demledi bu büyüyü
orada onarıldı çocukların çapraz yürümeleri
ağaçların yan çizen dalları ve biz insanların
binbir kilit altında sakladığı hikâyeleri

antikacılar insan dertleriyle uğraşmıyor görüyorsun
senin saçınla ve sakalınla ve güç bela çıkan kavrık sesinle
biraz da şiirinle onlara kalıyorsun
barınmasız bir meczup gibi inceliyorlar
sen inceldikçe onlar kararıyor biraz da

insan önce eliyle hissetti diyor filozoflar
dokundu eşyanın tabiatına onu anladı bildi
bir ünsiyet kurmuş çünkü tırnakları olmasa bir kedi
nasıl baş eder eşya ile toprak ile nasıl sevişir
kitabın ortasından okuyorlar ne var alnımızda
yoksa bize ezelden öğretilen bir ilim değil miydi aşk
sarıp sarmalamadı mı atalarımızı ve atlarımızı

nazarım sana kaydıkça anlıyorum bize ekilen tohumu
çorak bulutlar taşıtmıyor allah göğümüzü
nas felak okuyor ağaçlar ve taşlar ve bitkiler
korunuyor zihnimiz ve muhabbetimiz
kolay değil bu miras kavgası uzun sürecek belli
barınma kargaşası el yordamını geçtik
dil çağları çok ışıklar ve icadı sermayenin
herbirimizde birer kambur çıkardı
barınamıyoruz bu yüzden girdiğimiz her safta

III.

romantikler ve realistler olarak ancak
bir kağıda boşken birlikte bakabiliriz
körlüğümüze takılan yakın çelmeleri
çocuk olsak elbet anlardık bu oyundan
kavradı yüce idrakimiz güneşin her sabah
sarı ışıklarıyla bir lütuf olduğunu anlatırdı
anneler ve babaanneler toprağın kıymetini

sonra öğrendik birbiri üstüne dikildikçe
köylerdeki evler neden öyle geniş olurdu neydi
toprağa eşit yüklerle kondurulan barınaklar
merhameti eşit dağıtmak toprağa bile
görüyorum burdan benim gibi sen de sol yanağına
hafif endişeli bir tebessüm istiyorsun
o kısık gözlerinle biliyorsun bu hikmeti
bakmak istemiyorsun aslında öyle çok yukarıdan
toprağa bile

işte burda kopuyor bütün kabukları
içsavaşlardan kalma asırlık yaraların
onların gözyaşıyla aldığı abdest ve tuz
işte toprağa bile bakmak istemezken böyle
barınamıyor varlığın evinde dertli kelimelerin

insan yoruldukça halka yaklaşıyor biliyor musun
çünkü halklar yorgun kanatları gibidir kuşların
bir satranç oyununda ilk ölen taşlar gibi
hep beklemek çilesi oyunun bitmesini

oysa büyüyünce vezir olacağım diyor çocuk
atları ve ataları hatırlayacağım
bu his damarlarımda merhamet çiçekleriyle
muhabbet yağmurlarıyla bilenen bir arzudur
yaşadıkça mührü olacak bileklerimin
ben yaşadıkça bütün kenarlarında hayatın

bir barınma arzusu büyütecek babaanneler

tıpkı eski topraklarla sevişir gibi göğün altında
o tutacak gücümüzü aşkımızı ve inancımızı
barınacağız işte o zaman merhametin katında

Yavuz Altınışik

1980 Erzurum doğumlu. Evli, bir oğlu ve bir kızı var. İlk ve orta öğrenimini Erzurum'da, lise öğrenimini Bursa'da tamamladı. Lise yıllarında bir arkadaşıyla beraber Amatör Kalemler isminde üç sayılık bir edebiyat dergisi çıkardı. Şiirlerinin yanı sıra sinema üzerine metinler yayınladı. Şiir ve denemeleri ağırlıklı olarak Karagöz dergisinde yayınlandı. İlk kitabını 2008 yılında Makyaj Hatası adıyla Ebabil Yayınları'ndan çıkardı. Bu kitabıyla 2009 Zemçi Çetinkaya ödülünü aldı. Şantiye Modern adlı ikinci kitabını 2014 yılında çıkardı. Şiirleri sırasıyla Atlılar, Huruç, Vivo, Okuntu, Kırknar, Dergâh, Yedi İklim, Heves, Mahfil, Ücra, Aşkar ve Karagöz dergilerinde yayımlandı.

HATIRLAT KİMLİKLERDEN ÖNCEYDİ MEZAR TAŞLARI

Beyaz bir leke gibi geçirir dişlerini sokağına yalnızlık
Korku kana karışır, titrer soğuktan kalfaların çenesi
Sen bir âlem yakındasındır, atıklarınca üstünde
Kar yağar ve terler bıçak uçlarında ürperen tenin
Bir kuş konar mermerine, onu vururlar uzaktan
Tutup eteğinle kaldırırsın cenazesini günlerin.

Oysa zarını yırtar, dümdüz ilerler damarlarımızda
Düşüp kalkan ritim,
Henüz akıtılmamış kan
Yakıştırır toprağını yakamıza
Her şeyi yüzeyde katılaştıran zaman,
Kurur mermere dökülen leke
Kurur balçıkta aksini seyreden insan.

Bir kadın karnını tutarak kalkar sofralardan
Kasvetli bir müziktir o, yayılır odanın ortasına
Karnını kaynatırlar oyuncaklarına karşı dünyanın
Etini dişleyip saçlarını tararlar
Onun körpe utançlarıyla
Örter günahlarını belki de kalabalık.
Sen koşup göğüslerini asarsın fotoğrafların ucuna
O vakit acının tüccarlığıyla ısıtır ellerini şairler
Babasız bir çocuğun ismini çağırırlar tanrıdan
Can acır, çatlar açlığın karnına bağladığın taş
Dili sarkar sözcüklerin
Yaralı köpek gibi ulur şiirin sesi
Körelmiş uzuvlarıyla kemirir ağzını kelimeler
Linç edip kirletirler sokağına doldurarak herkesi.

Niyeysen hep bir düşme korkusu dolaşır uçurtmalarda
Baktığın yüzlerin astarına biriken kin
Düştü düşecek bir gerilim bırakır aramıza.

Sen uçarsın,
Aldığın diplomalar kokladığın fesleğen
Alçalır, alçalır bacaklarına kadar eşya
Ayaklarına sürter yüzünün kadifesini.
Pencerelerini açar masanı kaldırırılar,
Posterlerini asarlar duvarlarına vahşetin.

Bunların ellerindir diyorum gerisine aldırma
Ne güzel bak omuzumda Allah'ın melekleri
Alıp ışığına yaslıyorsun o zifir karanlığını her yerin
Korkma, kimseden bir şey kalmıyor
Düşünce düşmekten başka aşağıya.

ÖPÜYORUM GÖZLERİNDEN

Doğrudur evet,
Bir ikilem yaşıyorum
Sözle sükût, şiirle rüya
Kitapla hayat arasında gidip gelmelerim
Bulut içre tebessümün kadar tertemiz
Gizlenmiş yaralarım karanlıkta kanıyor.

Yarısı boş bardaklar gibiyim doğrudur
Dert olup etime yapışan ne varsa hepsi belirsiz
Sensin kimsenin uğramadığı o çocukluk lekesi
Sensin o bitimsiz mülk o dipsiz güzelliği ahretin
Beni musalla soğukluğunda bekletirken sahipsiz
Dilim tutuluyor el çabukluğuyla öpüyorum herkesi.

Sevmiyorsun böyle şeyleri biliyorum
İkide bir aynı ıslıkla sığınıyorum göğündeki krallığa
Dağında kurt kovalıyor kanımla çalkaladığın bu köpük
Kokunla demetlenip uzuyor sabahlarıma turfanda
Sensin kıyısına düşmeden ewel çürüdüğüm serinlik.

Geç kaldım biliyorum
Yokuşların var uzun yorgunluklarımla perçinli
Bakışlarım kör kanatlarım çukurunda sekiyor
Yerini bulabilmek için belki de dünyada ellerinin
Gözümü hepten karartmam gerekiyor.

Katında övüp bitirdiğim ne varsa kıymetten düştü
Uzanıp koyduğum her şey döküldü dallarından
Sensin kelimelerin öptüğü o muazzam pırıltı
Ey hayat öpüyorum gözlerinden.

ŞANTİYE MODERN

Yeraltına inelim oğlum karanlık adamlara
Silahlara ve yapış yapış masalarda oturup kalanlara
Elveda.

Alışveriş merkezinden çıkan o çocuk hiç büyümeyecek
Sigara içmeyecek ve fazladan bin yıl yaşamanın
Hakkını vermek için süte yumurta kırmanın
Çiğ bırakacak içindeki her şeyi.

Onu satenlerle büyütüp ipekle boğacaklar
Kör testere gibi dolaştıracaklar damarlarında konforun.
O çocuk o delişmen beyazlığıyla sonsuz
Bin yıl fazladan yaşamanın üzüntüsünü
Kusursuz bir saat gibi işletecek yüzünde durmaksızın

Yeraltına inelim oğlum karanlık odalara
Yalana ve palavradan yaşamanın kahkahasına
Elveda.

Bankamatik altında uyuyan o çocuk hiç büyümeyecek
Tineri kanında eritecek. Sekizinde esrar çekme bilgisi
Onunda orta yaş sendromu ve şakağa düşen ilk ak
Dilinde bir tükürük gibi dünyaya büyüyen küfür
Yirmisinde ihtiyar bilge otuzunda ölüdür
Ve kayıp mezarlarda az yaşamak serüveni
Korkunç bir yük gibi tarihte gömülüdür.

O çocuk bir kahraman gibi her şiirin gizlisi
Duvar yazıları ve banklara kazınan her mısra
Gibi kendi haçını boynunda taşıyanların hıncıyla
Adına şerh düşülmüş bir görüntüdür.

Yeraltına inelim oğlum sessiz yurttaşlar mezarına
Bala ve bal tutmuş parmağını yalayanlara
Elveda.